

ABYSS RIDER

ตั้งมฤตยูใต้พื้นที่

เล่ม 3 อาร์เธอร์

STORY : SEASON CLOUD / ART : ZESE

บทนำ

Lucifer's Tears

น้ำตาเทวทูต

“ผืนดินที่สูญหายสถิตเป็นกายข้า นที่สูญยังสถิตที่หัวใจ ศรัทธา
ที่เบื่อง่าย ความกล้าที่เบื่องว้า เบื่องหน้าและหลังคืออนภาและอากาศ
วิญญาณแห่งคงคาจงเป็นพลังให้ลูกก้าวข้ามท้องน้ำที่มีดดำ หลุดพ้น
ความตายที่หม่นหมอง...”

“มันดีแล้วแน่หรืออาร์เธอร์...”

“พวกเราทำแบบนี้ถูกต้องแล้วใช่ไหม...”

“จริงสินะ คนที่นายรักและคนที่ฉันรัก...จมนหายไปกับมวนน้ำพวก
นั้น...”

“อาร์เธอร์...เวลาเหลืออีกไม่มากนัก ฉันกับนาย...จะทำมันให้
สำเร็จ ด้วยชีวิต ด้วยความหวัง และด้วยวิญญาณที่เหลืออยู่...ฉันจะทำให้

สำเร็จ น้ำตาลูซิเฟอร์...จะไม่มีทางเกิดขึ้นถ้าฉันยังอยู่...และมีนายเป็นพลัง...”

“ผบ.ครับ! สกูเตอร์และทีมเตรียมพร้อมแล้วครับ! พร้อมจะด่าลงไปทันที!” เสียงหนึ่งทำให้ฉันสลดทุกความสงสัย ทุกความไม่มั่นใจออกจากหัว การเป็นผู้นำให้กับคนเหล่านี้คือหน้าที่ของฉัน...ตำแหน่งผู้บัญชาการแห่งอันดินคือสิ่งที่ฉันต้องแบกรับ

“เรเซล...ขอตำแหน่งที่เคสทินีลอลำอยู่” ฉันกรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสารที่อยู่ในเฮม ตามองผ่านพลาสติกใสเห็นยวทนต์รับแรงดันได้ดีที่เป็นส่วนประกอบของเฮม

“ละติจูด 3 องศา 9 ลิปดา ลองจิจูด 101 องศา 42 ลิปดา...เราอยู่เหนือตึกแฝดเปโตรนาสเป็นแนวตรงค่ะ ผบ.”

“รายงานตำแหน่งเลวิอาธานตอนอื่นมาด้วย” ฉันสั่งการ

“ใกล้ที่สุดห้าสิบสองกิโลเมตรทางตะวันตก ส่วนโมดาเรย์คงว่ายอยู่ที่ระดับความลึกสองพันหนึ่งร้อยเมตรค่ะ” เรเซลตอบกลับมา ผู้กลืนกินบาป...โมดาเร เลวิอาธานแห่งท้องน้ำเหนือกรุงกัวลาลัมเปอร์...อุปสรรคในการลงไปยังเศษซากของประมุขที่ถูกเก็บไว้ในเปโตรซายส์ (Petrosains) ศูนย์วิทยาศาสตร์ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งในโลกเก่า ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

“ทุกคนเตรียมพร้อม เราจะดำลงไปยังเปโตรซายส์ น่าจะไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ถ้าเป็นไปได้ฉันไม่อยากให้มีการสูญเสีย” ฉันสั่งการไปยังทุกหน่วยที่เกี่ยวข้อง อาร์เธอร์อยู่ในมือของฉัน เขาคือเพื่อน...เพื่อนที่ฉันไว้วางใจที่สุด

และเปรียบดั่งมันสมองของอันดินในยุคที่มีฉันเป็นผู้นำ
ทุกสิ่งตัดสินใจกันในเวลาอีกไม่นาน...

ปริศนาที่ถูกท่วมทับด้วยมวลน้ำมหาศาลจะถูกเปิดเผย
ต้นกำเนิดของหายนะจะถูกค้นหา
ด้วยคำสัญญาที่อาร์เธอร์ที่สถิตอยู่ในหอกสีทอง...ฉันจะไม่ยอม
ให้คนที่เขารักต้องตาย

แผนการสุดท้าย...ฉัน...และเขา...จะเป็นผู้จบมันลง
ทุกสิ่งจะต้องจบลงก่อนที่น้ำตาลูซิเฟอร์จะเกิดขึ้น
จบลงก่อนพวกที่อยู่ในปราสาทสีขาวนั้นจะฆ่าพวกเรา
จบลงก่อนที่หายนะจะกล้ำกรายสู่ท้องฟ้า

1

Gate of Orion ประตูโอไรออน

“ทะเลอีเจียน...ที่นั่นสินะอาร์เธอร์ ท้องน้ำที่ฉันได้ยินเสียงนาย
ท้องน้ำที่เราผูกสัญญากันในวันที่ฉันสูญเสียทุกสิ่ง ในวันที่ความรักจาก
ไป ในวันที่ดาร์กซีก็ล้มละลายหายไป...นายผู้ซึ่งเป็นหนึ่งในหอกวิญญานทั้ง
สี่เล่มที่ถูกส่งมายังโลกนี้”

“พลโทเทเรซ่า ออสบอร์น เรียกทุกหน่วย...” จันถอนใจยาว
ก่อนเอ่ยคำนั้นออกไป เรือเล็กที่พาเราออกห่างจากเรือเดสทินีถูกกระทบ
ด้วยระลอกคลื่น กระแสลมแปรปรวน ท้องฟ้ามีสีดำทะมึนดูไม่สู้ดีนัก แต่
เมื่อมีอาร์เธอร์อยู่ด้วย เรื่องเพียงเท่านี้ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นต้องกังวล

ถึงครั้งนี้จะไม่มียลอสต์ชายด์คนอื่นที่เปรียบดั่งพี่น้อง ฉันก็มั่นใจว่า
จะจัดการเรื่องที่อยู่ลึกลงไปนับพันๆ เมตรได้สำเร็จ เรา...ลอสต์ชายด์ คือ

พี่น้อง...ฉันเชื่อเช่นนั้น และมันจะเป็นเช่นนั้น

“การดำลงสู่เปโตรชายส์จะเริ่มในอีกหนึ่งนาทีก่อน...จะดำลงไปที่นี่คนเดียว และเมื่อลงไปถึงสกายบริดจ์ หน่วยซอร์ดีฟิชค่อยตามลงมา...” แผนการที่วางไว้เป็นเหมือนที่พูดออกไป อันดืนเกือบทุกคนเพิ่งรับรู้ตำแหน่งบังคับบัญชาที่แท้จริง

“เดสทินี่ทราบแล้ว...” ลุงเครสตอบกลับมา เขาคือเงาของฉัน ผู้ปกปิดตัวตนที่แท้จริง ตัวตนผู้ต้องรับผิดชอบสิ่งที่บรรพบุรุษของเราก่อกับโลกสีน้ำเงินใบนี้

“กำลังอัปโหลดแผนที่เปโตรชายส์บนชั้นสี่ของตัวตึกเปโตรนาส การอัปโหลดจะเสร็จสิ้นใน...สิบ...เก้า...แปด...” เรเซล ผู้เป็นเหมือนน้องสาวของฉัน หญิงสาวที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ฉันถูกสร้างขึ้น...เธอกำลังจัดเตรียมทุกอย่างเหมือนที่เคยเป็นเสมอมา

“สอง...หนึ่ง...เสร็จสิ้น ผบ.เทเรซ่า การอัปโหลดเรียบร้อยแล้วค่ะ”

เสียงเธอดังขึ้นจากวิทยุสื่อสาร ฉันเอื้อมมือไปสัมผัสที่ด้านข้างของเฮม ภาพจำลองสามมิติของตัวตึกปรากฏบนหน้ากากใส จุดที่เป็นเป้าหมายครั้งนี้คือ เปโตรชายส์ ศูนย์วิทยาการที่นับว่าก้าวหน้าที่สุดในโลก ก่อนถูกผืนน้ำท่วมทับ...

ดูเหมือนว่า การล่องรู้ในสิ่งที่พระเจ้าแอบซ่อน...นำภัยมาสู่มนุษย์เสมอมา

“จอดเรือ...” ฉันสั่ง และคนขับก็เชื่อฟังอย่างที่เคยถูกฝึกสอน นาวิกโยธินประจำอันดืนผ่านการคัดกรองมาอย่างดี

เมื่อเรือลดความเร็วและลอยลำนิ่งในที่สุด...ฉันก็สูดหายใจเข้ายาวและลึก มือขวาถูกลมอาร์เธอร์เอาไว้อีก สกูเตอร์ถูกขับมาเทียบท่ากับกราบเรือเมื่อมาถึง...คนของอันดืนที่ขับมันมาก็ลงไปอยู่ในน้ำ ปล่อยให้ว่างให้ฉันเป็นผู้ขับที่

“ไปกันเถอะอาร์เธอร์” ฉันทุดก่อนจะทิ้งตัวลงสู่ท้องน้ำทางด้านข้างลำเรือ...และว่ายขึ้นไปปีบนสกุเตอร์สีดำเครื่องนั้นอย่างรวดเร็ว

“ฉันเชื่อว่าพวกเราทำได้ แค่พวกเราก็กจัดการเรื่องประตูลูซิเฟอร์ได้...” เมื่อน้ำเชื่อมเราเข้าด้วยกัน ฉันก็เริ่มได้ยินเสียงนุ่มลึกแต่น่าเกรงขามของผู้สถิตอยู่ในหอกที่ตัวเองถืออยู่ “ที่นี่แค่พลังของฉันกับเธอก็กจัดการเรื่องนี้ได้...ฉันเชื่ออย่างนั้น”

“ไปกันเถอะอาร์เธอร์ ไปจัดการเรื่องต่างๆ ให้จบสิ้น” ฉันทาร์ทเครื่องยนต์แล้วบิดคันเร่ง เสียงเครื่องยนต์ที่ดังอยู่ได้น้ำครางออกมาเบาๆ มีสองข้างที่จับคันบังคับกดหน้าสกุเตอร์ให้โน้มลงต่ำ และเมื่อบิดคันเร่ง...เราก็เริ่มดำลงสู่ท้องน้ำที่เคยเป็นมหานครขนาดใหญ่...เรากำลังดำลงสู่ใจกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ที่เหลือเพียงเศษซาก

เปโตรนาสทวินทาวเวอร์ หรือที่ชาวมาเลเซียในโลกเก่าเรียกกันว่า KLCC ตึกแฝดสูงระฟ้าของยุคนั้นกำลังหลับใหลอยู่ใต้ทะเล และในตึกที่ว่า...มีบางอย่างที่มาจากชาวไพรม์ถูกเก็บรักษาไว้

ประตูลูไอรอน...

นั่นละ...สิ่งที่ฉันกับอาร์เธอร์กำลังมุ่งหน้าไปหา

ในอาหรับี่เป็นดังกุญแจไขสู่ปริศนาและไขสู่ประตูลูมิที่กระจายตัวอยู่หลายแห่งใต้ผืนน้ำถูกเก็บไว้ในช่องเก็บของด้านหลัง หน้าทีของพวกเราคือดำผ่านความตายและอันตรายที่ทอดตัวอยู่ใต้สายน้ำมืดดำ ในอาหรับั้นเป็นยิ่งกว่าไฟรารีไทด์...มันดึงดูดเหล่าเลวีอาธานเข้าหามัน...เข้าหาพวกเราอย่างรุนแรง

โมดาเร...เหล่าผู้กลืนกินบาป คือชื่อที่เราขนานนามเลวีอาธานที่มีลำตัวคล้ายงูทะเลยักษ์สีดำสนิท หางของพวกมันเรืองแสงยาวหลายสิบเมตร และหางพวกมันแยกออกเป็นนับสิบสาย ลำตัวของพวกมันมีขนาดตั้งแต่ห้าถึงหกสิบเมตรไปจนกระทั่งเกินกว่าร้อยเมตร ปากของโมดาเร

ว่ากันว่าสามารถอ้าได้กว้างเหมือนกับงูที่ถอดครามได้ และอาหารของ
โมดาเร...คือเลวี่อาธานด้วยกัน

นั่นละ...ที่มาของชื่อ โมดาเร ผู้กลืนกินเลวี่อาธานด้วยกัน มันคือ
ผู้กลืนกินบาป...บาปแห่งความริษยา

ห้าสิบเมตร...ยังเห็นแสงอาทิตย์ที่ส่องลงมารำไร ยังมองเห็น
ท้องน้ำเป็นสีฟ้า ตัวเลขบอกระดับความลึกบนหน้ากากของเฮมซัยป์เพิ่ม
มากขึ้น ยอดตึกเปโตรนาสที่เป็นเป้าหมายอยู่ห่างลงไปอีกราวสองพันสอง
ร้อยเมตร ตึกที่เคยมีความสูงกว่าสี่ร้อยห้าสิบเมตรคือที่ที่ฉันกำลังจะดำ
ลงไป

ตึกแฝด...โมลิ...อดีตตึกแฝดถึงจะถูกต้อง

จากการสแกนจากบนผิวน้ำทำให้เรารู้ว่าตึกหลังหนึ่งพังทลายลง
ในครั้งที่เกิดเฟสเอนด์ ทางเชื่อมของสองตึกขาดจากกันเหลือเพียงซาก
จุดที่ว่านั้นคือทางเชื่อมในชั้นที่สี่สิบเอ็ด เป้าหมายการดำลงไปของฉันคือ
ส่วนที่เคยเป็นจุดชมวิวบนชั้นที่แปดสิบหกจากความสูงทั้งหมดแปดสิบ
แปดชั้น

สกุเตอร์พาฉันกับอาร์เธอร์ดำดิ่งสู่อดีตเมืองหลวงของหนึ่งใน
ประเทศอันรุ่งเรืองของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซากเมือง ชีวิต เศษซาก
และวิญญาณมากมายถูกมวนน้ำมหาศาลท่วมทับและยึดตรึงอยู่ที่นั่น

หลายล้านชีวิตถูกพรากไปในเฟสเอนด์...

ในวันที่พ่อและแม่โอบกอดลูกน้อยด้วยความรัก...

ในวันที่หนุ่มสาวเกาะกุ่มมือกันและกัน...

ในวันที่ผมเพื่อนกำลังสังสรรค์...มวนน้ำไร้ที่มากลืนกินมหานคร
ในเวลาไม่นาน กวาลัมเปอร์เหลือเพียงชื่อ ทุกสิ่งจมดิ่งสู่ใต้พื้นน้ำ ว่า
กันว่าวิญญาณมนุษย์ที่ตายไปโดยไม่รู้ตัวก่อให้เกิดสุรกายได้ทะเลขขนาด

มึน...หลายคนเชื่อนั่นคือกำเนิดเลวี่อาธาน

หลายคนที่ไม่รู้ความจริงถึงที่มาของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เชื่อแบบนั้น...

“เทรซ...” เสียงเรียกคุ้นเคยดังขึ้นในสมอง อาร์เธอร์เรียกฉันด้วยชื่อนั้น

“อันตรายรี” ฉันรู้ทันทีว่าทำไมอาร์เธอร์พูดขึ้น

“ใช่...ในอาหิที่เรานำมาด้วยดูเหมือนจะดังคุณเลวี่อาธานในเขตนี้ สองตัวจากทางตะวันออก อีกหนึ่งจากทางเหนือ และตัวที่มาจากทางเหนือคือโมดาเร”

“เข้าใจแล้ว ถ้าเราเร่งความเร็วสูงสุดน่าจะลงไปที่ดาดฟ้าตึกได้ทัน” ฉันพูดแล้วไม่รอช้า ใช้มือขวาบิดคันเร่ง เร่งเครื่องสกุเตอร์ให้ดำดิ่งสู่ใต้ทะเลลึกลงไป ลึกจนแสงส่องไม่ถึง เราดำผ่านระยะสองร้อยเมตรด้วยความรวดเร็ว พลังของอาร์เธอร์ที่สามารถบังคับกระแสน้ำทำให้เราพุ่งลงสู่เบื้องล่างโดยใช้เวลาไม่นาน

เวลา...เรากำลังแข่งกับเวลา เลวี่อาธานที่รับรู้ได้ถึงการคงอยู่ของในอาหิกำลังมุ่งตรงมาหาพวกเรา...เวลาของพวกเราเหลือไม่มาก ต้องหนีลงไปยังสถานที่ที่มีแหล่งกำบัง ซึ่งก็คือซากเมืองที่อยู่เบื้องล่าง

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์! เดสทินี่เรียกไรเดอร์! เลวี่อาธานขนาดใหญ่กำลังมุ่งหน้าไปยังจุดที่คุณอยู่ สองตนจากสามนาฬิกา อีกตนจากสี่สองนาฬิกา ยืนยันว่าเป็นโมดาเร จะเข้าสู่ระยะปะทะในเวลาสามนาที!”

เสียงตื่นตกใจและแจ้งเตือนในสิ่งที่อาร์เธอร์บอกฉันไว้แล้วดังเข้ามา ฉันตอบกลับรายงานนั้นไปทันทีที่ลิ้นเสียงของเรซล

“ไรเดอร์ทราบแล้ว กำลังลงสู่ระยะสี่ร้อยเมตร คิดว่าจะถึงจุดหมายก่อนเข้าปะทะ” จากการคำนวณของฉันและพลังของอาร์เธอร์น่าจะสามารถทำอย่างที่พูดได้ไม่ยาก พลังของหอกเล่มนี้มีมากเกินกว่าที่ฉันในตอนนี้จะดึงออกมาใช้ได้สูงสุด แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น...ตอนนี้พลังของอาร์เธอร์

ก็เหนือกว่าที่ฉันคิดเอาไว้มาก

เหนือกว่าเมื่อครั้งที่ฉันกำลังถูกฝึกเพื่อใช้หอกวิญญูณเล่มนี้...
หอกซึ่งมีวิญญูณของชายผู้หนึ่งสถิตอยู่...เขาคืออาร์เธอร์ ชายผู้อ่อนโยน
...และเข้มแข็ง

“เร่งความเร็วกันเถอะ” ฉันบอกอาร์เธอร์ซึ่งสถิตอยู่ในหอกสีทอง
ที่ถืออยู่ และทันทีที่เราสื่อถึงกัน...กระแสน้ำก็เปลี่ยนทิศทาง

ความเร็วของสปีดเตอร์เพิ่มขึ้นเพราะกระแสน้ำเป็นใจ เราดำดิ่งสู่
ความลึกระดับเจ็ดร้อยเมตรได้ในที่สุด และจากเวลาที่ฉันคาดไว้ เลวิ-
อาธานที่กำลังตรงเข้ามาน่าจะมาถึงจุดที่พวกเราอยู่ในเวลาไม่เกินสอง
นาที่ข้างหน้า

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์ เดสทินี่เรียกไรเดอร์” คุณกำลังเบนออกจาก
เป้าหมาย ถ้ามุ่งหน้าไปในองศาที่เป็นอยู่จะพลาดจากตำแหน่งยอดตึก
ตำแหน่งถึงพื้นจะอยู่ที่ส่วนของถนนอัมปัง ตัดกับพีรามลึ” เรเซลรายงาน
ลงมาอีกครั้ง อาจจะเป็นเพราะกระแสน้ำที่พัดพาทำให้เราคลาดเคลื่อน
จากตำแหน่งเป้าหมาย

ใจจริงฉันคิดว่าไม่น่าเป็นปัญหาแต่อย่างใด เพราะหากเราลงไป
ยังตำแหน่งที่เรเซลว่า เราจะอยู่ใกล้พื้นดิน และนั่น...ทำให้สามารถหาที่
หลบจากเจ้าสุรกายยักษ์ได้ไม่ยากเย็นนัก แต่ทุกอย่างต่อจากนี้เราต้อง
มั่นใจว่าทำสำเร็จ เราพลาดไม่ได้ สิ่งที่ฉันแบกรับเอาไว้นั้นมากไว้เกินกว่าที่
จะปล่อยให้ความคึกคะนองทำให้มันพังทลาย ฉันไม่ต้อสิ่งที่จะด่าลงไป
ยังจุดหมายเดิม

“ไรเดอร์ทราบแล้ว ขอพิกัดตำแหน่งที่คาดว่าเราจะลงสู่พื้น”

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์ ส่งพิกัดไปเรียบร้อยแล้ว” เรเซลยังทำงาน
ฉับไวเหมือนเคย และเธอยังไม่ลืมที่ฉันสั่งว่าเมื่อลงมาอยู่ได้น้ำ...ฉันชอบ
ให้เรียกว่าไรเดอร์

ใช่...ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหน ฉันก็คืออาบิสไรเดอร์ ถูกฝึกมาให้ เป็น และยังคงเป็น ฉันคือผู้ดำดิ่งสู่ห้วงนรกที่มีมิติมืด ดำดิ่งสู่อันตราย ความ ตาย...และจุดหมาย

“ขอบใจ” ฉันตอบกลับพร้อมกับจัดการเปิดพิกัดและจุดที่คาดว่า เราจะลงสู่พื้นชั้นมาบนหน้ากากของเฮม จุดแสงที่แสดงตำแหน่งเป็น เส้นเวกเตอร์ทำให้รู้ว่าหากฉันกับอาร์เธอร์ยังดำลงไปด้วยองศาปัจจุบัน เราจะพลาดการลงสู่ดาตฟ้าตึกและทำให้ต้องเสี่ยงมากขึ้น เพราะตึก เปโตรนาสนั้นสูงสี่ร้อยห้าสิบสองเมตร หากเราลงที่ยอดตึกได้สำเร็จ... จะถึงจุดที่ใช้หลบภัยได้เร็วกว่าลงสู่พื้นดินมาก

“อาร์เธอร์” เพียงเอ่ยชื่อ คนถูกเรียกก็รู้ว่าฉันคิดอะไร เขาปรับเปลี่ยนกระแสน้ำให้เบนไปยังทิศทางที่ฉันมองเห็นบนหน้ากากใส พิกัดที่ ถูกคำนวณใหม่ตรงกับตึก KLCC ไม่ผิดเพี้ยน ฉันกับอาร์เธอร์กำลัง ลงสู่ความลึกระดับหนึ่งพันเมตร

ความลึกระดับที่เราอยู่ในปัจจุบัน แรงบีบอัดจากความดันสามารถ บั่นร่างกายให้แหลกเหลวหากไม่มีชุดที่สร้างจากไพไรไรต์ ความลึกที่ ไม่มีแสงจากเบื้องบน ความลึกกลางท้องทะเลอันเจิ่งว้าง พวกเราอาบิส ไรเดอร์เปรียบเหมือนนกที่ไผ่ผิน หากแต่ท้องฟ้าของพวกเราไม่เป็นสีฟ้า ท้องฟ้าของเรานั้นมืดมิด เมื่อลงลึกกว่าระดับหนึ่งร้อยเมตร...เราก็คือเป็นเช่น นกที่ไผ่ผินไปในท้องฟ้ายามค่ำคืน เพราะท้องน้ำที่เราแหวกว่ายนั้น มืดมน...ดังเช่นท้องฟ้าที่ไร้แสงสว่างใดๆ

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่ ผ่านระดับหนึ่งพันเมตร กำลังมุ่งหน้าสู่เป้าหมาย ระยะทางที่แสดงบนเฮมคือเจ็ดร้อยสามสิบสองเมตร” ฉันอ่าน ตัวเลขที่บอกระดับความลึกและระยะทางก่อนถึงจุดหมาย “สั่งทีม ซอร์ดฟิช (Swordfish) เตรียมพร้อม ให้ลงมาถึงจุดนัดหมายเมื่อได้รับ คำสั่ง”

“เดสทินี่รับทราบ ซอร์ดฟิชเจ็ดคนกำลังเตรียมตัวอยู่บนผิวน้ำ พร้อมปฏิบัติการทันทีที่ได้รับคำสั่ง”

ดูเหมือนการเตรียมการบนผิวน้ำจะเรียบร้อยดี ที่เหลือก็เพียงฉ่นลงไปยังยอดตึกให้สำเร็จ และเบนความสนใจของพวกเลวีอาธานที่ถูกโนอาห์ดึงดูดมา เพื่อให้การดำลงสู่ยอดตึก KLCC ของทีมซอร์ดฟิชซึ่งเป็นฝ่ายเทคนิคของเราราบรื่น

หากคนอื่น ๆ ลงมาพร้อมฉัน พลังของอาร์เธอร์อาจไม่สามารถพาพวกเขาเร่งความเร็วได้อย่างที่ฉันทำ จำนวนคนยิ่งมาก...พลังที่ต้องใช้ย่อมมากตาม

รอบตึก KLCC มีตึกอีกหลายหลังล้อมรอบ นับเป็นทำเลที่ดีสำหรับการหลบหลีกเลวีอาธาน ความใหญ่โตของขนาดตัวพวกมันนั้น เมื่อเข้าสู่เขตตึกสูงกลับเป็นจุดบอด พวกมันไม่สามารถเคลื่อนไหวได้รวดเร็วนัก และนั่น...ทำให้เราได้เปรียบไม่น้อย

“อีกประมาณหนึ่งนาที่ตัวแรกจะมาถึง” ถึงแม้อาร์เธอร์จะไม่สามารถจับตำแหน่งของเลวีอาธานได้แม่นยำอย่างออกตาเวีย แต่ดูเหมือนการรับรู้ตำแหน่งและอันตรายที่อยู่ห่างไปไม่กี่เมตรจะเป็นหนึ่งในพลังของหอกทั้งสามเล่ม แต่ถ้าบันทึกที่เราได้มาได้รับการแปลงอย่างถูกต้อง...ดูเหมือนหอกเล่มสุดท้ายจะไม่มีความสามารถนี้

“น่าจะไม่เกินสี่สิบวินาที เราจะถึงยอดตึก แต่...เราเร่งหนอยดีไหม” ฉันพูดกับอาร์เธอร์ เขาไม่ตอบอะไรกลับมา แต่กระแสน้ำที่พาเราดำดิ่ง...พัดแรงขึ้นกว่าเดิม อาร์เธอร์ใช้พลังของเขาบังคับกระแสน้ำเพื่อเร่งความเร็วให้เพิ่มขึ้นอีก

แสงไฟจากด้านหน้าสทูดอร์และแสงจากเฮมส่องไปในท้องน้ำอันแวววาว ความรู้สึกที่ต้องอยู่ท่ามกลางความมืดอาจดูน่ากลัวสำหรับคนอื่น แต่สำหรับฉันนั้นมันกลับนิ่งสงบ เหมือนฉันกำลังเข้าไปใกล้คนที่ฉันรักและ

จากไปแล้ว พวกเขาน่าจะอยู่ในความมืดแบบนี้เช่นเดียวกัน เพียงแต่ฉัน
นั้นยังหายใจ ยังมีชีวิต ยังมีเรื่องที่ต้องสะสาง...และจะต้องทำให้สำเร็จ

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่ เข้าสู่ระยะหนึ่งพันห้าร้อยเมตร ยอดตึก KLCC
อยู่ลึกลงไปอีกสองร้อยสิบเจ็ดเมตร” ฉันรายงานขึ้นไปยังเรือเดสทินี่ เพื่อ
ทางนั้นจะได้เตรียมการไว้ให้พร้อมเมื่อฉันออกคำสั่ง

“เดสทินี่ทราบแล้ว เลวี่อาธานที่ใกล้ที่สุดน่าจะมาถึงหลังจากคุณ
ลงสู่ยอดตึกเรียบริ้อยแล้ว อาจต้องมีการเปลี่ยนแผน การดำเลียบตัวตึก
ด้านนอกน่าจะอันตรายเกินไป ขอให้ใช้เส้นทางในตัวตึกเพื่อลงสู่ด้านล่าง”

สิ่งที่เรเชลพูดเป็นความจริง ครั้งนี้เราน่าจะต้องใช้เส้นทางในตัว
ตึกเพื่อลงไปยังพื้นดิน ฉันต้องดึงความสนใจของพวกเลวี่อาธานให้ออก
ห่างจากตัวตึก เพื่อที่พวกซอร์ดพิซจะสามารถลงมายังจุดนัดหมายได้
อย่างสะดวก และหน้าที่นี้ไม่มีผู้อื่นทำได้ มีเพียงพลังของอาร์เธอร์เท่านั้น
...ไม่สิ...พลังของซิกฟรีดและออกคาเวียก็น่าจะทำได้ แต่อาจเป็นวิธีที่
แตกต่างออกไป

พวกเรามีเวลาไม่มากนัก ทั้งเรื่องที่โนมเริ่มเคลื่อนไหวเพราะเราจับ
ตัวลูกสาวผู้นำของพวกนั้นมา แต่...ที่สำคัญที่สุดไม่ใช่เรื่องนั้น

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ...น้ำตาลูซิเฟอร์กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

มวลน้ำที่โอบล้อมยังมีมืดดำเช่นจิตใจมนุษย์ แม้มวลน้ำจะชำระล้าง
โลกส่วนมาก แต่บุตรแห่งอดัมยังคงสร้างรอยมลทินไม่เลิกรา ผู้ที่อยู่บน
บลูเวลดยังคงไม่ระลึกว่าตัวเองเหยียบย่างก้าวผ่านผู้ล้มตาย ใช้ทรัพย์สิน
ที่มีพาดนและครอบครองให้รอดชีวิต

โนอาห์...

นามนี้คือชื่อชายที่พระเจ้าสร้างทรงให้มองเห็นนิมิต ให้ชายผู้นี้สร้าง
นาวาขนาดยักษ์เพื่อเหล่าสิ่งมีชีวิตบนโลกอย่างละคู่ได้ใช้เป็นที่พักพิง
ก่อนเกิดมหาอุทกภัยกวาดชีวิตทั้งหมดที่แปดเปื้อนโลกในยุคนี้ ยุคที่

มนุษย์ไม่เห็นคุณค่าชีวิตกันและกัน ยุคที่มนุษย์ฆ่าฟันและกัดกินกันเอง
ยุคที่มีเพียงความบ้าคลั่งและจิตใจที่จมอยู่ใต้โคลนตม

“พันแปดร้อยเมตร” ฉันทายงานขึ้นไปยังเรือเดสทินีที่พวกพ้อง
กำลังเตรียมการทุกอย่างอยู่

“เดสทินีรับทราบ” เสียงตอบกลับทำให้ทุกอย่างฟังดูเป็นเช่นทุก
ครั้ง ฉันดำลงสู่ใต้ท้องสมุทรโดยมีคนทีไวใจคอยสนับสนุน...เหมือนกับ
อิงกริตและออสที่ดำลงใต้น้ำโดยมีคนบนเรืออิจิสคอยช่วยเหลือ และมี
ฉัน...ที่หลอกลวงพวกเธอตลอดมาเป็นที่พึง

บารอส...ฉันขอโทษ ดูเหมือนพวกเราจะก้าวเดินออกไปบนเส้นทาง
ที่ไม่สามารถย้อนกลับได้ ความผิดพลาดที่ทำให้นายตาย กองกำลังของ
คนพวกนั้น กองกำลังของพวกที่มีอำนาจมากกว่าฉันพรากชีวิตนายไป
แต่ฉันรับรองว่าสิ่งที่พวกเราปกป้องอยู่จะไม่มีทางเป็นอะไรไป

ฉันสัญญา...

ฉันสาบาน...

เทเรซ่า ออสบอร์นคนนี้...จะไม่มีทางให้เกิดเรื่องผิดพลาด นายจง
หลับอย่างสงบเถอะบารอส หลับเสียเถอะ...เพื่อนของฉัน

“อีกร้อยห้าสิบเมตรจะถึงยอดตึกเป้าหมาย” ฉันแจ้งไปยังบนผิวน้ำ
ยอดตึกเบโตรนาสอยู่เบื้องล่างอีกไม่กี่ไกล สกูเตอร์ที่ขับอยู่ส่งแรงสั่นออก
มาเบาๆ อาร์เธอร์ยังไม่ได้พูดอะไรออกมา รอบตัวมีเพียงความเงียบและ
ความมืดที่ถูกแสงไฟจากเฮมกับไฟหน้าจากสกูเตอร์ตัดผ่าน

“อีกราวสามสิบวินาทีเจ้าพวกนั้นจะมาถึง” อาร์เธอร์ที่นิ่งเงียบมา
ตลอดส่งเสียงตรงเข้าสู่สมองของฉัน ‘เจ้าพวกนั้น’ ที่เขาพูดถึงคงเป็นอะไร
ไปไม่ได้นอกจากเลวอิธานซึ่งกำลังมุ่งตรงมาหาในอาหที่อยู่กับพวกเรา

“เราจะถึงที่หมายก่อนเวลานั้น...นายก็รู้อยู่แล้ว” ฉันตอบกลับไป

“ฉันแค่อยากให้ทุกอย่างแน่นอน” อาร์เธอร์ว่า

ฉันพยักหน้าแล้วสะบัดมือขวาที่ถืออาร์เธอร์อยู่ออกไปด้านข้าง คมหอกสีทองแหวกสายน้ำมืดดำ ฉันโน้มตัวไปด้านหน้าพร้อมกับเร่งความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้ หลังจากนั้นก็เอ่ยชื่อเขาออกมา...วิญญาณซึ่งสถิตในหอกที่ฉันกุมไว้นั่น

“อาร์เธอร์!”

เพียงสื่อสาร เพียงคำพูด เพียงเอ่ยนาม พลังของหอกวิญญาณสีทองก็เปล่งออกมา มวลน้ำรอบตัวพัดพาไปเบื้องล่าง ความเร็วของสกุเตอร์เร่งขึ้นกว่าเดิมเกือบสองเท่า เป้าหมายปรากฏเบื้องหน้าในเวลาเพียงฉริใจ พลังของอาร์เธอร์ส่งเราลงไปยังยอดตึกเปโตรนาสที่ลึบไหลอยู่ใต้ผืนน้ำ...

ผืน...

ผิง...

ความทรงจำและคราบของกาลเวลาที่นิ่งสงบในรูปผิงตะกอนฟุ้งกระจายเมื่อเราลงถึงยอดตึก ฉันดับเครื่องสกุเตอร์ตั้งแต่ก่อนลงมาถึง และดับไฟหน้าหลังจากเกี่ยวขอเหล็กยึดตัวเครื่องไว้กับท่อนเหล็กขนาดใหญ่ ที่คิดว่าไม่น่าจะหลุดลอยไปไหนได้

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่...ถึงเป้าหมายเรียบร้อยแล้ว กำลังเข้าสู่ตัวตึก”

“เดสทินี่รับทราบ ซอร์ดฟิชเตรียมพร้อมรอคำสั่ง”

หลังแจ้งไปยังบนผิงน้ำ ฉันก็ถีบตัวไปยังราวเหล็ก ก่อนจะพุ่งลงไปยังชั้นที่อยู่ต่ำกว่า หน้าต่างกระจกที่แตกเป็นช่องทางสำหรับเข้าสู่ตัวตึก เพราะประตูที่อยู่ชั้นบนไม่น่าจะเปิดออกได้โดยง่าย และเมื่อไม่มีพลังทำลายของซิกฟรีด ลำพังแค่พลังของอาร์เธอร์คงไม่สามารถทำลายมันได้

หรืออาจได้...แต่เวลาที่มีอยู่ไม่พอให้ทำอย่างนั้น

กระแสน้ำและพลังของอาร์เธอร์พาพวกเราลงสู่ชั้นต่ำจากคาดฟ้า แสงไฟจากเฮมส่องไปยังตัวตึกที่นิ่งเงียบ กระแสน้ำอ่อนๆ ที่เกิดจากพลัง

ของอาร์เธอร์ทำให้ไม่ต้องออกแรงวาดขวาวยไต่ด้านหน้ามากมายนัก ฉันเคยเห็นตึกนี้ในวิดีโอ ฉันเคยมองเห็นภาพในครั้งที่มันยังตั้งตระหง่านกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ อยู่กลางย่านธุรกิจในมหานคร ตึกคู่สูงเด่นเป็นสง่าในภาพ...กลับกลายเป็นเพียงแท่งซีเมนต์ที่อยู่ท่ามกลางท้องทะเลลึก เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตซึ่งไม่ควรมีอยู่...

รูปร่างของตึกหลังนี้มาจากแรงบันดาลใจเรื่องเสาหินทั้งห้าของศาสนาอิสลามที่นับถือกันเป็นส่วนใหญ่นี้ ส่วนเจ้าของตึกเป็นมหาเศรษฐีผู้มีบริษัทค้าน้ำมันขนาดยักษ์ชื่อเดียวกับตัวตึก...เปโตรนาส

“เข้าสู่ชั้นที่แปดสิบห้าของทาวเวอร์เอ...กำลังมุ่งสู่ปล่องลิฟต์ทางทิศเหนือเพื่อลงสู่ชั้นที่สี่” ฉันกรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสาร “เมื่อถึงเปโตรชายส์เราจะ...”

ฉันหยุดการติดต่อทันทีเมื่อรู้สึกถึงบางสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่นอกตัวตึก ตึกแฝดในอดีตไม่ใช่ตึกแฝดอีกต่อไป อาคารอีกหลังพังทลายลงตั้งแต่จมลงสู่เบื้องล่าง...และที่นั่นว่ากันว่าเป็นรังของเลวอาชานปริศนาซึ่งไม่มีใครรู้จักตัวตนที่แท้จริง

ไม่สิ...อาจจะมี แต่คนพวกนั้นคงตายลงหลังจากนั้น

“เคสทีนี่เรียกไรเดอร์...โมดาเรกำลังว่ายอยู่ด้านนอก” เรเซลรายงานด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกราวมวลน้ำที่อยู่รอบตัว

“มันมาแล้ว” เสียงของอาร์เธอร์ย้ำเตือนว่าสิ่งที่ได้ยินจากวิทยุสื่อสารเป็นเรื่องจริง...โมดาเร ผู้กลืนกินบาป อสุรกายที่กัดกินเศษซากที่หลงเหลือและผู้ย่างกรายลงมายังซากตึก KLCC กำลังวนเวียนอยู่รอบตัวตึก

โนอาห์...กำลังนำพาหายนะและความตายมาสู่พวกเรา

“อาร์เธอร์...” ฉันเรียก

“ขนาดของมันเข้ามาในนี้ไม่ได้” เขาตอบกลับราวรู้ความคิด
 “มันมีโอกาสโจมตีตึกแล้วเกิดการถล่ม” ฉันบอกอีกความคิดหนึ่ง
 ออกไป

“อืม...น่าเป็นห่วงเรื่องนี้ ตึกนี้สร้างเสร็จก่อนมิลเลนเนียม” เสียง
 ตอบกลับทั้งช่วง แสงไฟจากเฮมส่องให้เห็นเศษผงและตะกอนที่ขยับตัว
 ทั้งที่ฉันลอยตัวนิ่ง...มวลน้ำด้านนอกกำลังเคลื่อนไป บางสิ่งที่มีขนาดใหญ่
 กำลังเคลื่อนไหวนอยู่

“ถ้าเป็นตึกที่สร้างขึ้นหลังเหตุการณ์ที่เวิลด์เทรดเซนเตอร์ในปี
 สองพันเอ็ด จะทนแรงระเบิดและแรงกระแทกได้ดีกว่า แต่ตึกนี้สร้างเสร็จ
 ก่อนหน้านั้นสองสามปี...ไม่รู้ว่าโครงสร้างจะทนไหวไหม...เราคงต้องเสี่ยง
 ไม่อย่างนั้นพวกซอร์ดฟิชไม่มีทางลงมาได้แบบมีชีวิตแน่นอน”

ที่สถิตินะหอกสีทองไม่เพียงวิญญูณของชายคนหนึ่ง แต่ที่สถิตินั้น
 นั้นคือมันสมองและภูมิปัญญา อาร์เธอร์ผู้รอบรู้เรื่องราวมากมายวางแผน
 เหนือชั้นและวิเคราะห์ทุกสิ่งด้วยเหตุผล...

เขา...สมกับเป็นผู้นำแห่งตระกูลเอร์นันเดส ผู้นำ...ที่สูญเสีย
 ทุกสิ่ง ทั้งความรัก ร่างกาย และบ้านเกิด...ผู้นำที่น่าสงสาร

“ตึกสองหลังนี้สร้างโดยสองบริษัท ทาวเวอร์เอทีเรากำลังอยู่สร้าง
 โดยบริษัทฮาซามะของญี่ปุ่น ส่วนทาวเวอร์บีสร้างโดยบริษัทเกาหลี่
 เจ้าของตึกราคาหนึ่งจุดหกพันล้านเหรียญนี้ให้สองบริษัทก่อสร้างแข่ง
 กัน...” อาร์เธอร์เริ่มเล่า เรื่องที่เขาพูดออกมาฉันเคยได้ยินมาบ้าง แต่
 จำรายละเอียดปลีกย่อยไม่ได้ ไม่เหมือนผู้ชายคนนี้...ไม่เหมือนอาร์เธอร์
 เขาจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านตาได้อย่างไม่ผิดพลาด

เขาน่าจะผ่านการเคี่ยวกรำใช้สมองมาอย่างหนัก ผิดกับพวกฉันที่
 ต้องรับการฝึกร่างกายหฤโหด การฝึกอย่างหนักในนาวีของบลูเวิลด์

ฉันกับโนแอล...พยายามผ่านการฝึกที่ว่า เพื่อเป็นผู้ครอบครองหอก

วิญญาณสองในสามเล่ม อาร์เธอร์...และออกตาเวีย

ฉันคิดถึง...

คิดถึงเวลานั้น...เวลาที่สายน้ำได้ไปตามเส้นผม คิดถึงรอยยิ้มและเสียงหัวเราะที่จางหายไปพร้อมกับสิ่งที่เราได้รับรู้ รับรู้ถึงสิ่งที่เราจะต้องทำ รับรู้ถึงสิ่งที่คนในชาเลมวองไว้เป็นเป้าหมายสุดท้าย...

คนนับพันล้านคนต้องล้มตายอีกครั้ง...พวกเราลอสต์ซายด์จะเป็นผู้สะบัดคมเคียวของเหล่ายมทูต คนอีกนับพันๆ ล้านคนจะต้องตายลงอีก หากเราทำตามแผนเดิมที่ผู้กุมอำนาจของโลกในเวลานี้วางเอาไว้

มันคือการท่วมทับของมวลน้ำเป็นครั้งที่สาม...แต่ฉันมั่นใจว่าจะไม่มีใครเรียกมันว่า เทิร์ดเอนด์ ไม่มีทางที่จะเรียกว่าเทิร์ด...ไม่มีทาง

“เทรซ!” อาร์เธอร์เรียกฉันเสียงสูงพร้อมกับการสั่นสะเทือนของตึกทั้งหลัง ฉันไม่รู้ว่าจะแรงอะไรหรือส่วนไหนของพวกเลวี่อาธานโจมตีใส่

ฝุ่นผงฟุ้งกระจาย ฟองน้ำผุดพวยขึ้นสู่ด้านบน แสงไฟจากเฮมสองไปตามทาง ที่นี่เคยเป็นอาคารสำนักงานของเปโตรนาส เคยมีผู้นับพันๆ ใช้เป็นที่ทำงาน ซึ่งน่าจะมีเส้นทางหลายเส้นทางให้ใช้ ฉันรีบเปิดแผนที่และโครงสร้างตึกขึ้นมาทันที แผนที่สามมิติปรากฏอยู่ตรงหน้าสิ่งที่ตัวฉันกำลังมองหาปรากฏเป็นจุดสีแดง แล้วลากยาวเป็นเส้นลงสู่ด้านล่าง ปล่องลิฟต์...ฉันกำลังมองหาปล่องลิฟต์

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี! ไรเดอร์เรียกเดสทินี! กำลังจะล่อเป้าหมายลงสู่ชั้นล่างแล้วออกจากอาคารทางถนนพินามลี!” ฉันพูดเสียงดังใส่วิทยุสื่อสาร สองขาวาดเป็นวงพาตัวเองว่ายตรงไปยังตำแหน่งลิฟต์ เราจะใช้ลิฟต์นั้นลงสู่โซนที่ต่ำลงไป ก่อนจะใช้ปล่องลิฟต์อีกปล่องลงสู่ชั้นที่ต่ำลงไปอีก

“เดสทินี! ได้ยินชัดเจน! ซอร์ดีฟิซเตรียมพร้อมลงสู่จุดนัดพบ จะลงสู่ห้องน้ำในหนึ่งนาที...ห้าสิบเก้า...ห้าสิบแปด!” เรเซลน่าจะเตรียมการบน

ผิวน้ำไว้อย่างไม่ผิดพลาด หน้าที่ฉันในตอนนี้เป็นคือล่อเจ้าตัวอะไรก็ตามที่ทำให้ตึกทั้งหลังสั่นสะเทือนได้ไปให้ไกลจากพวกซอร์ดฟิช การที่เราจะเข้าไปในเบโตรซาซัสได้ต้องอาศัยเครื่องมือและอุปกรณ์จำนวนมาก เนื่องจากระบบการป้องกันและประตูหลักที่หนาเกินกว่าสามเมตรไม่ใช่สิ่งที่พลังของอาร์เธอร์จะจัดการได้

“พบประตูลิฟต์ด้านหน้า จะใช้พลังของอาร์เธอร์จัดการ!” ฉันพูดทั้งๆ ที่จริงๆ ลงมือไปเรียบร้อยแล้ว พลังของอาร์เธอร์ที่แปรเปลี่ยนกระแสน้ำและแรงดันผลักดันประตูลิฟต์ให้เปิดออกกว้างพอให้แทรกตัวเข้าไป

“อาร์เธอร์...” ฉันเรียก

“ได้สิ” เสียงตอบกลับพร้อมกับกระแสน้ำที่พาฉันดิ่งลงด้านล่างไปตามปล่องลิฟต์ สถิติที่ยังไม่เคยบอกกับเราว่าน่าจะมีตัวลิฟต์อยู่ด้านล่างและชั้นภวนาให้มันอยู่ต่ำลงไปมากๆ เพราะเราจะได้ลงไปยังชั้นที่อยู่ต่ำลงไปมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความเร็วในการดำลงสู่ด้านล่างเกิดจากกระแสน้ำที่หอกในมือของฉันบังคับ อาร์เธอร์เปล่งแสงและกำลังพาฉันลงสู่เบื้องล่าง ผืนผยังคงขยับตัวได้มवलน้ำ และถ้าได้ยินไม่ผิด เสียงที่ส่งผ่านมาจากอุปกรณ์รับเสียงภายนอกที่ติดอยู่ทางซ้ายและขวาของเฮม...ทำให้รู้ว่ากำลังมีบางอย่างแผดเสียงร้อง

ฉันคิดว่ามันคือโมตาเร เลวี่อาธานผู้กลืนกินบาปแห่งท้องน้ำที่มีดดาเหนือกรงกัวลาลัมเปอร์

ฟองน้ำผุดขึ้นมาจากด้านล่างเมื่ออาคารสั่นไหว เศษสิ่งของบางอย่างร่วงหล่น ในตอนนี้หากมีอะไรหล่นมาจากด้านบนและขนาดของมันใหญ่มาก ชีวิตฉันมีโอกาสดับลงทันที แต่ด้วยความเร็วที่ดำดิ่งฉันไม่คิดว่าจะมีอะไรตามลงมาทัน และคงต้องขอบคุณวิทยาการของโลกเก่าที่สร้างลิฟต์กับปล่องลิฟต์ให้แข็งแรงและไม่ถูกน้ำหนักกดทับจนพังไปก่อน

หน้านี้

“อาร์เธอร์...เจ้านั้นรูปร่างเป็นยังไง” ฉันเอ่ยปากถามขณะลงสู่ความลึกเบื้องล่าง ลงสู่ชั้นที่ต่ำลงไป ซึ่งในขณะนี้จากแผนที่สามมิติเราน่าจะลงถึงชั้นที่หกสิบสอง

“จะเข้าใจ...มันเหมือนจะเข้าใจมีหางเป็นปลา” อาร์เธอร์ว่า

“เหมือนพวกปลาโบราณสินะ” ฉันพยายามนึกภาพของเจ้าตัวที่วิญญูณในหอบอก

“จากที่ฉันคำนวณจากแรงกระเพื่อมของน้ำ ปลายาวของมันแยกเป็นหลายสิบเส้น แต่ละเส้นน่าจะยาวกว่าสี่สิบเมตร...ซากกรไก่มันน่าจะอ้าได้กว้างมาก เรื่องที่ว่ามันกินเลวี่อาธานด้วยกันนั้นเป็นไปได้” น้ำเสียงทุ้มต่ำและฉายแววครุ่นคิดส่งมา ฉันพอจะนึกภาพออกอยู่บ้าง แต่ต้องยกเอาไปไว้ทีหลัง...เพราะลิฟต์ที่ค้ำงั้นอยู่นั้นอยู่ตรงหน้าของพวกเราแล้ว

มันค้ำงขวางทางอยู่ที่ชั้นห้าสิบสี่!

“ทางตันแล้ว” ฉันพูดก่อนจะกลับตัวหันมองไปยังชั้นบน ประตูลิฟต์อยู่ที่นั่น เมื่อเห็นดังนั้นฉันชูอาร์เธอร์ขึ้นเหนือศีรษะและใช้พลังของเขาโจมตีเข้าไปประตูลิฟต์

อาร์เธอร์ยังคงเป็นที่พึ่งได้เช่นที่เคยเป็นเสมอมา และจะเป็นเช่นนั้นตราบนานชีวิตและดวงวิญญาณของพวกเราจบลง ประตูลิฟต์เปิดออกมาลงน้ำป่วนอยู่ชั่วครู่ ฝุ่นผงโปรยตัวลงในพื้นน้ำ ฉันไม่รอช้าว่ายพุ่งตรงขึ้นไปทีนั้น...ลอดช่องว่างที่อาร์เธอร์จัดการเปิดทางไว้ให้

ทันทีที่ออกมาฉันก็พบกับโต๊ะเก้าอี้ที่น่าจะถูกมวลน้ำพัดพามาอยู่ใกล้กับประตูลิฟต์ ภาพและเหตุการณ์ตรงหน้าพานให้นึกถึงครั้งที่เคยดำลงไปยังตึกสูงอีกแห่ง ครั้งนั้นก็เป็นที่วิปเอเชีย ครั้งนั้นฉัน อิงกริต และซิกฟรีด ดำลงไปยังส่วนล่างของตึกไอซีซีในเขตปกครองพิเศษของ

เกาหลุน ประเทศฮ่องกง...ในครั้งนั้นบารอสยังอยู่กับเรา

“ทเรซ! ทางขวา!” เสียงอาร์เธอร์ดังก้อง และเมื่อฉันมองไปทางที่เขาบอก...ก็ได้รับรู้สิ่งที่ตัวเองสงสัย

ฉันรู้แล้วว่าทางหลายสิบเส้นของโมดาเรเป็นอย่างไร ทางของมันเรืองแสงและแยกเป็นหลายเส้นอย่างที่อาร์เธอร์บอก แสงที่ทางนั้นมีสีฟ้าและแดง...พวกมันขยับช้าๆ อยู่ด้านบนนอก และเมื่อเห็นขนาดของทางเหล่านั้น ทำให้พอจะประมาณขนาดของเจ้าของทางนั้นได้อย่างคร่าวๆ

“มันตามเรามาติดๆ” ฉันพูดออกมาทันทีที่มองเห็นภาพนั้นจากช่องหน้าต่างใกล้กับประตูลิฟต์ที่เพิ่งออกมา แต่ก่อนบริเวณนั้นน่าจะเป็นกระจกใสบานใหญ่ ก่อนเหลือเพียงช่องว่างเพราะการเกิดเฟลด์เอนด์

“หึ...บันไดหนีไฟ” ฉันพูดออกมา

“ไม่ได้! บันไดหนีไฟอยู่ใกล้กับช่องว่างนั้นเกินไป เราไม่รู้ว่าจะเจ้าตัวที่อยู่ข้างนอกทำอะไรได้บ้าง!” อาร์เธอร์ค้ำยันทันที และจริงอย่างที่ว่า เราไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเลิอาธานตอนนี้มากนัก

“แล้วนั่นล่ะ” ฉันพูดออกมาหลังจากมองตรงไปตำแหน่งที่อยู่ไกลออกไปไม่มากนัก “เสียงล็กหนอย...แต่ฉันเชื่อว่านายเร็วกว่าเจ้าปีศาจนั้น”

“ระยะทางจากนี้ถึงตรงนั้นราวสามสิบเมตร...พลังของฉันน่าจะพาเธอไปที่นั่นแล้วดำลงต่ำได้เร็วกว่าเจ้านั้นจริง กว่าฉันจะรู้ตัวก็กินเวลาไปหลายวินาที การจะอ้อมตามเราไปที่นั่น...ไม่น่าจะเป็นไปได้” เมื่ออาร์เธอร์เห็นด้วย...ที่เหลือก็เพียงไม่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด...มันคือสิ่งที่เราสองคนทำเสมอมา

ไม่ทำอะไรผิดพลาดมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ฉันว่ายม้วนตัวแล้วจึงจดปลายเท้าไปที่ผนังพร้อมกับย่อตัว หลังจากนั้นก็ออกแรงถีบ พุ่งตรงไปยังเป้าหมาย มันคือส่วนหน้าต่างแตกซึ่ง

อยู่ไกลออกไป

แรงถีบและพลังของอาร์เธอร์ทำให้ฉันพุ่งทะยานด้วยความเร็ว ขณะที่พุ่งออกมาเหมือนจะเห็นว่าเจ้าเลวีอาธานที่กำลังถูกโนอาห์ดึงดูดมานั้นสะบัดตัวราวกับไม่ยอมให้เหยื่อหลุดรอดไปได้ มันน่าจะพยายามว่ายวนรอบตัวตึกเพื่อจัดการฉันให้ได้

พวกเราพุ่งไปตรงส่วนหน้าต่างที่ดูเหมือนจะมีซากอะไรสักอย่างอยู่ด้านข้างเป็นกองใหญ่ ถ้าไม่ใช่ซากโตะก็อาจจะเป็นตู้ แต่ในตอนนั้นไม่มีเวลามองให้ชัดเจนนัก ความเร็วในการเคลื่อนที่และแสงที่มีเพียงไม่มากจากเฮมทำให้มีข้อจำกัดเรื่องการมองเห็น

ณ วินาทีนั้น ฉันได้ยินเสียงแผดร้อง ดูเหมือนเจ้าตัวที่ใช้บริเวณนี้เป็นที่อาศัยจะไม่ชอบใจพวกเรานัก แต่นั่นก็เป็นหน้าที่...หน้าที่ของฉันที่ต้องล่อเจ้าเลวีอาธานรูปร่างเหมือนจะเซ่ที่มีแพนหางเรืองแสงให้ออกห่างจากตัวตึก KLCC เพื่อรอให้ซอร์ดพิชเข้าไปจัดการกับประตูดิโอโรอนที่น่าจะอยู่ในเปโตรชายส์

“มันวนอ้อมตึกตามเรามาแล้ว” อาร์เธอร์พูดอย่างสุขุม

“เราน่าจะเร็วกว่ามัน” ฉันตอบกลับพร้อมกับออกแรงว่ายสุดตัวออกไปจากช่องกระจกบานใหญ่

...และในที่สุดฉันก็ออกมานอกตัวตึก!

ไม่มีเวลาให้เราเร็ว ฉันรีบดำเลียบผนังอาคารลงสู่ชั้นที่อยู่ต่ำลงไป ด้วยพลังกายที่ถูกฝึกฝนผสมเข้ากับพลังของหอกวิญญูณ ทำให้พวกเราเคลื่อนที่ได้รวดเร็วกว่ามนุษย์ธรรมดาหลายเท่านัก จะเป็นรองก็เพียงพลังของซิกฟรีด ที่ทำให้ผู้ครอบครองเคลื่อนไหวในท้องน้ำได้ราวกับเป็นอิสระจากพันธะใดๆ

“ลงสู่ชั้นห้าสิบสามโดยใช้เส้นทางนอกตึก...” ครั้งนี้ฉันไม่ได้พูดกับอาร์เธอร์ แต่รายงานขึ้นไปยังเรือเดสทินีที่ลอยลำอยู่บนผิวน้ำ

“เรากำลังเข้าสู่ชั้นที่ห้าสิบสาม ผู้กลืนกินบาปอยู่ห่างออกไป ปฏิบัติการราบรื่น”

“เดสทินี่รับทราบและรอฟังคำสั่ง” เรเซลดตอบกลับเสียงเข้ม
แรงดันด้านนอกสามารถขยี้เราได้ในช่วงอดีต ชุดด้านน้ำที่สร้างจากไฟรริโธทำให้มนุษย์สามารถทำลายท้องสมุทร ส่วนเหล่าเลวีอาธานผู้เข้ามาครองท้องน้ำเหนือมหานครกลายเป็นเจ้าของท้องทะเล ฉันกับอาร์เธอร์กำลังว่ายเข้าไปในชั้นที่ห้าสิบสามจากทางด้านหน้า

“ระวัง...” อาร์เธอร์ส่งเสียงบอกหลังจากฉันเข้ามาด้านในอาคารได้สำเร็จ และเมื่อสิ้นเสียงของเขา ฉันรู้สึกถึงมวลน้ำที่โถมเข้าใส่ พัดพาเราลอยไปติดกับผนังในตึกอาคาร ฉันไขว่แขนสองข้างบังส่วนแฮม เศษตะกอน หิน ชิ้นส่วนสิ่งของที่ระเกะระกะลอยมากระแทกหลายสิบชิ้น แต่ยังโชคดีที่ขนาดของมันไม่ใหญ่โตอะไรนัก และโตะตัวใหญ่ก็ไม่ได้ขยับจากที่ตั้งเดิม

เจ้าเลวีอาธานที่พบว่ามันมาช้าเกินกว่าจะจัดการเราได้เป็นต้นเหตุทำให้เกิดกระแสน้ำรุนแรงนี้ ฉันคิดว่ามันคงสะบัดตัวให้เกิดคลื่นได้น้ำขนาดใหญ่ และดูเหมือนคลื่นนั้นจะไม่หยุดลงง่ายๆ ฉันที่ติดอยู่กับผนังก็เคลื่อนตัวได้ลำบาก

“อาร์เธอร์” ฉันเรียก พลังของหอกวิญญาณในมือจัดการกับกระแสน้ำรอบตัว จากที่มันพัดโหมกลับกลายเป็นไร้พลังใดๆ อาร์เธอร์จัดการเรื่องกระแสน้ำ เปิดทางให้ฉันว่ายตรงไปยังประตูลิฟต์ที่อยู่ไกลออกไปอีกหลายสิบเมตร

ฉันดำลอดซากประตูลิฟต์และฝุ่นผงที่ฟุ้งอยู่ทั่ว เศษซากของสิ่งที่เคยเป็นวิทยาการนอนสงบนิ่งอยู่ใต้ท้องน้ำ แสงไฟจากแฮมสองกระทบร่างไร้วินญาณที่เหลือเพียงโครงกระดูก เศษซากเหล่านั้นน่าจะถูกระแสน้ำได้สมุทรพัดพามาเวลายานานนับสิบๆ ปี จึงไปกองรวมกันอยู่ที่มุมหนึ่งของ

ห้อง

ความตายที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งเฟลด์เฮนด มนุษย์ส่วนใหญ่จมอยู่ใต้ผืนน้ำ ความทรงจำและความอวรณ์หลงเหลืออยู่กับผู้ยังคงมีชีวิต หากแต่คนที่ม่ชีวิตอยู่เหล่านั้น...บางส่วนกลับกำลังจะทำให้โศกนาฏกรรมทวีความรุนแรง

แต่พวกฉัน...ไม่ยอมให้มันเป็นเช่นนั้นแน่นอน

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี เราอยู่ในชั้นที่ห้าสิบแปด กำลังมุ่งหน้าสู่ปล่องลิฟต์ตะวันตก” ฉันกรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสารหลังจากรู้สึกว่ไม่มีคลื่นได้น้ำแล้ว ผนังและสิ่งก่อสร้างของตึกดูเหมือนจะช่วยลดความรุนแรงของกระแสน้ำ ฉันว่ายผ่านส่วนต่างๆ ของอาคารที่น่าจะเป็นสำนักงานมุ่งหน้าสู่ปล่องลิฟต์ที่จะใช้พาเราลงสู่ด้านล่าง

จากแผนการที่วางไว้ ฉันจะดึงความสนใจของเลวีอาธานในเขตนี้โดยใช้อาคารสูงใกล้กับตึกเบโตรนาสซ่อนตัว การลัดเลาะไปตามซากอาคารทำให้มีที่หลบภัย ขนาดตัวใหญ่มหึมาของพวกเลวีอาธานทำให้พวกมันเสียเปรียบในที่แคบ และด้วยความที่บริเวณนี้เป็นเขตธุรกิจซึ่งมีซากอาคารสูงหลายหลัง จึงเหมาะจะใช้แผนการที่วางไว้เป็นอย่างมาก

มวลน้ำเริ่มสงบนิ่ง แต่อุณหภูมิภายนอกเย็นยะเยียบ ห้องน้ำมีมืด แต่ภาพสิ่งรอบตัวกลับเด่นชัด ฉันและอาร์เธอร์ราวกับกำลังลอยอยู่ในอดีต ฉันอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือออกไปสัมผัสผนังตึกที่ถูกฝุ่นผงเกาะเต็มไปหมด เมื่อได้มือไปตามผนังเรียบลื่น แสงไฟจากเฮมกัส่องกระทบวัสดุสะท้อนแสง มันทำให้ฉันนึกถึงภาพภายในอาคารหลังนี้ที่ตัวเองมีโอกาสศึกษาก่อนจะลงมาที่นี่ ตึก KLCC ใช้วัสดุมันวาวสีเงินเป็นจำนวนมากในการก่อสร้าง ทำให้เมื่อมันตั้งตระหง่านกลางแสงอาทิตย์จะดูวิบวาวราวกับอัญมณีใกลางเมืองหลวง

แต่นั้นเป็นเพียงอดีต...

ไม่มีแสงอาทิตย์ ไม่มีผู้เฝ้ามองอารยธรรมแห่งมวลมนุษยชาติได้
ท้องน้ำอันดำมืด มีเพียงอสุรกายที่ว่ายไปมา มีเพียงซากศพและโครงกระดูก
ซึ่งใช้อาคารเป็นที่อาศัย ความทรงจำอาจซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ฉัน
คิดว่ามันน่าจะเจือจางไปกับสายน้ำ ที่เหลืออยู่ที่นี่มีเพียงเศษซาก...และ
ความว่างเปล่า

“กำลังเข้าสู่ปล่องลิฟต์ ยังไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติ แผนการยัง
ดำเนินไปอย่างที่วางไว้” ฉันพูดกับเรเซลที่อยู่บนเรือเดสทินี่

“เดสทินี่รับทราบ จัปส์ัญญาณได้ว่าโมดาเรว่ายวนไปมาอยู่รอบ
ตัวดี ไม่มีที่ท่าจะออกห่าง” คำรายงานที่ส่งลงมาทำให้แน่ใจว่าในอาห์
ตึงดูดเหล่าเลวีอาธานเสมอ

อาร์ก...สิ่งที่มีพลังเหนือธรรมชาติไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ควรครอบครอง
หรือสร้างขึ้น แต่เมื่อเรื่องราวเกิดขึ้น ก็ต้องมีผู้ปิดบังเรื่องราวเหล่านั้น...

“กำลังดำลงสู่ชั้นต่ำลงไป จะใช้ปล่องลิฟต์ลงสู่โลว์โซน” ฉันกำลัง
ดำลึกลงไปโดยใช้ปล่องลิฟต์แบบที่เคยทำที่ติกไอซีซี ลวดสลิงหลายเส้น
และคานเหล็กทอดตัวอยู่ด้านข้าง ด้านล่างมืดมิดจนแสงจากเฮมไม่
สามารถส่องให้เห็นได้ไกลมากนัก ความเงียบเริ่มรายล้อม มีเพียงเสียง
ลมหายใจของตัวเองที่คอยย้ำเตือนว่าฉันยังมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความ
มืดดำ

ฉันดำลึกลงไปทุกขณะ ดำลึกลงไปทุกจังหวะการเต้นของหัวใจ
จากชั้นที่ห้าสิบกว่าสู่ชั้นที่สี่สิบ...สามสิบ...และต่ำลงไปอีก

“กำลังเข้าสู่จุดปฏิบัติการ จะใช้เส้นทางออกที่ฐานตึกมุ่งหน้าสู่
อควอเรียม จะใช้ทางออกด้านถนนปีนัง แล้วมุ่งหน้าสู่อาคารข้างเคียง
ที่มอร์ดพิชเตรียมตัวให้พร้อม” ฉันสั่งการไปยังบนผิวน้ำ ทางออกจาก
ตึกเปโตรนาสตามโครงสร้างที่เราศึกษามามีหลายด้าน แต่ในครั้งนี้เราจะ
ใช้ด้านที่เรียกว่าถนนปีนังและถนนฟิรามลี

ที่ฐานของตึก KLCC เคยเป็นห้างสรรพสินค้า พิพิธภัณฑ์ ไกลออกไปเป็นอควอเรียม ฉันกำลังจะใช้เส้นทางออกทางด้านนั้นเพื่อลัดเลาะไปยังตึกข้างเคียง และล่อเจ้าพวกเลวี่อาณานิคมเวียนอยู่บริเวณนี้ให้ไปรวมตัวกันที่นั่น

ถ่วงเวลาเอาไว้จนกว่าทีมเทคนิคจะนำประตูโอโรอนจากเปโตร-ชายส์ขึ้นสู่ผิวน้ำได้สำเร็จ...

จากการใช้ปล่องลิฟต์ที่ลงสู่โซนต่ำ ในที่สุดก็ไปถึงโถงกลาง
ที่มีความสูงเกินกว่าสามสิบเมตร มันกว้าง มืดมิด...และสงบนิ่ง

ฉันว่ายลอยตัวขึ้นสู่ด้านบนแล้วหันมองรอบตัว แสงไฟจากเฮมฉายผ่านความมืดสีดำ ฝุ่นผงและตะกอนทำให้ภาพที่เห็น ฆ เวลาที่ผิดแผกจากที่เคยมองภาพครั้งที่ตึกนี้ยังอยู่ใต้ไอแดด ไรซึ่งแสงสะท้อนของโลหะสีเงิน โคมระย้าที่เคยดงามลงไปกองเป็นเศษซากอยู่บนพื้น โถงบันไดมีเพียงฝุ่นผงที่เกาะหนา ความมืดโอบล้อมอยู่ทุกอณูที่แสงของเฮมไม่ส่องถึง

ท่ามกลางความเจียบและเสียงหายใจของตัวเอง ฉันนึกภาพเมื่อครั้งที่นี้ยังเต็มไปด้วยผู้คน ลานน้ำพุด้านนอกยังเรีงระบำ คู่รักยังโอบกอดกันและกัน พ่อแม่จู๋มือลูกน้อย แต่นั่น...เป็นเพียงภาพอดีตที่ไม่มีอีกต่อไป ความเป็นจริงนั้นโหดร้ายเสมอ

“เทรซ...” อาร์เธอร์เรียกชื่อฉันท่ามกลางความมืดมิด และเมื่อสิ้นเสียง โถงกว้างที่ไร้แสงกลับสว่างขึ้นเพราะแสงสีฟ้าและแดงส่องวูบเข้ามา ซึ่งทำให้รู้ได้ทันทีว่า...ผู้กลืนกินบาปยังตามติดพวกเรา

โมดาเรย์ว่ายวนเวียนอยู่ด้านนอก...เส้นทางเรืองแสงของมันทำให้โถงกลางของอาคารสัมผัสแสงสว่างอีกครั้ง ฉันยังว่ายลอยตัวนิ่งแล้วใช้พลังของอาร์เธอร์พาตัวเองขึ้นสู่ชั้นสองที่ไม่มีโถงสูง เพราะในชั้นล่างที่โถงกว้าง ด้วยความที่สถานที่ไม่คับแคบเหมือนชั้นอื่น เป็นไปได้ว่าเจ้าเลวี่อาณานิ

ที่อยู่ด้านนอกจะพุ่งเข้ามาด้านในได้

ฉันใช้บันไดทางขึ้นเพื่อมุ่งสู่ชั้นบน แสงสีเขียวแดงยังวูบไหวส่องสว่าง บันไดพาพวกเราขึ้นสู่จุดหมาย และเมื่อมองเห็นส่วนชอกกำแพงฉันก็วิ่งไปทิ้งตัวพิงหลังอยู่ที่นั่น...

ฟองอากาศจากการหายใจผุดพวยพุ่งสู่ด้านบน ฉันเอื้อมมือขวาสัมผัสด้านข้างของเฮม ภาพสามมิติของตึกทั้งหลังปรากฏออกมาอีกครั้ง ฉันเลือกดูข้อมูลส่วนฐานของตึกเพื่อมองหาเส้นทางไปยังส่วนที่เป็นอควอเรียม

ห้างสรรพสินค้าซูเปีย...ส่วนที่เป็นอาคารห้างร้าน ณ ฐานของตึกเปโตรนาส ฉันจะใช้เส้นทางจากชั้นล่างสุดของที่นี่เพื่อลงสู่ทางเดินลอดใต้ดินเพื่อมุ่งตรงไปยังหอประชุมที่เป็นอาคารแยกออกไปจากตัวตึกแฝด ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด...เส้นทางนี้น่าจะพาฉันไปยังเขตอควอเรียมได้ ซึ่งฉันจะใช้อาคารเหล่านั้นหลบซ่อนและดึงความสนใจจากพวกเลวีอาธานโดยรอบได้ไม่ยาก

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่ กำลังจะมุ่งหน้าสู่ซูเปียขอปึงมอลล์” ฉันรายงานพร้อมกับขยับตัวลุกขึ้นช้าๆ เส้นทางมุ่งตรงไปยังห้างสรรพสินค้าซูเปียถูกโหลดใส่หน้ากากบนเฮมแล้ว

“เดสทินี่รับทราบ ซอร์ดฟิชจะลงไปเมื่อคุณถึงอควอเรียม” เรเชลยังคงคอยควบคุมปฏิบัติการอยู่

“รับทราบ” ฉันตอบเพียงแค่นั้น แล้ววิ่งมุ่งหน้าไปยังทิศทางที่แผนที่สามมิติบอก

ความมืดยังไม่ห่างหายไปไหน มันยังคงอยู่เช่นที่เคยเป็น ได้นำลึกลงพื้นเมตรมีเพียงอาร์เธอร์เท่านั้นที่ฉันไว้วางใจ การมุ่งสู่อาคารสรรพสินค้าต้องใช้ความระมัดระวังไม่น้อย การเคลื่อนตัวเข้าใกล้บริเวณที่เชื่อมต่อ กับภายนอกอาจทำให้เราตายได้ทุกวินาที เพราะหากพวกเลวีอาธาน

โจมตีเข้าใส่แบบไม่ทันตั้งตัว แม้ร่างกายขนาดใหญ่ของมันจะไม่สามารถเข้ามาได้...แต่บางส่วนของร่างกายที่ลอดเข้ามาก็ฆ่ามนุษย์ได้ไม่ยาก นั่นหมายรวมถึงว่า แม้เราจะสวมชุดที่ทอด้วยไฟพาร์ไทต์เอาไว้ก็ตาม

ในที่สุด...ด้วยความช่วยเหลือจากอาร์เธอร์ที่คอยระวังภัยและการไล่เลาะไปตามบริเวณที่มีที่กำบังตัว ฉันก็เข้าสู่อาคารเป้าหมายได้สำเร็จ

ภายในนั้นมีสิ่งของระเกะระกะ สถานที่ซึ่งเคยสว่างไสวด้วยหลอดไฟกลับมืดมิดไม่ต่างกับส่วนอื่นๆ ฉันดำฝ่าความมืดและร่างของสิ่งที่เคยเป็นมนุษย์ มุ่งหน้าลงสู่ชั้นต่ำที่สุด แผนທີ່ซึ่งปรากฏบนแฮมพาให้มุ่งสู่เส้นทางเชื่อมต่อกับส่วนหอประชุม มันเป็นอุโมงค์ทอดยาว และจากหอประชุมที่ว่า...อควอเรียมอยู่ไม่ไกลนัก

“น่าจะมีแค่ในอาวันที่ดึงดูดเลวี่อาธานได้รุนแรงกว่าประตูโอโรออน”
อาร์เธอร์พูดกับฉันเมื่อเรากำลังจะลงสู่อุโมงค์ที่เชื่อมไปยังจุดหมาย

“การที่จะให้ซอร์ดพิชานาประตูโอโรออนขึ้นไปได้โดยไม่ถูกฝูงเลวี่อาธานรุมจัดการก็มีเพียงวิธีนี้เท่านั้น เราต้องนำในอาห์มาเป็นตัวล่อ...ไม่อย่างนั้นไม่มีทางนำประตูนั้นขึ้นไปได้แน่นอน” ฉันตอบกลับแล้ววาดขาพาตัวเองลงสู่ส่วนที่น่าจะเป็นอุโมงค์ทางลอด

“ถ้าซิกฟรีดอยู่ด้วย...หมอนั่นน่าจะขอออกไปจัดการเลวี่อาธานพวกนั้น มากกว่าทำแบบที่เรากำลังทำกันอยู่แน่ๆ”

เป็นอย่างนี้เสมอมา เมื่อพูดถึงน้องชายและน้องสาวของเขา...น้ำเสียงของอาร์เธอร์จะมีความสุข

อุโมงค์ที่เต็มไปด้วยความมืดทอดยาว ไม่มีแสงจากเลวี่อาธานส่องมาถึง ยังนับว่าโชคดีที่อุโมงค์นี้ยังคงสภาพอยู่ ทำให้เราใช้มันมุ่งหน้าสู่จุดหมายได้ เพราะหากใช้เส้นทางผ่านทะเลสาบซิมโพนีซึ่งเป็นที่โล่งกว้าง มีจุดที่ใช้กำบังได้ไม่กี่จุด แม้เป็นไปได้ที่เราจะทำสำเร็จ แต่โอกาสน่าจะน้อยกว่าการใช้อุโมงค์ใต้ดินมาก

ห่านาที่ผ่านไป...ฉันยังคงอยู่ในอุโมงค์ หลังจากดำโดยใช้เส้นทางนี้ทำให้รู้ว่ามีส่วนของอุโมงค์เสียหาย แต่ยังนับว่าโชคดีที่ยังพอมีช่องให้ลอดไปด้านตรงข้ามได้ และในอุโมงค์เช่นที่นี้เป็นหนึ่งในที่ซึ่งฉันไม่อยากจะเห็นภาพภายในสักเท่าไรนัก เพราะในบริเวณที่ไม่มีกระแสไฟฟ้า ร่างไร้วิญญาณของมนุษย์ที่ตายอยู่ที่นั่น...มักจะคงรูปร่างไว้เช่นเดิม

ฝุ่น ตะกอน เศษซาก ความเปียบ ความมืด ความสูญเสีย หลายสิ่งเคียงข้างกลางท้องน้ำใต้ผืนดินลงไปอีก แผ่นป้ายบอกทางภาษามลายูที่มีภาษาอังกฤษกำกับอ่านได้ครบถ้วนบ้างไม่ครบถ้วนบ้าง ป้ายแผ่นใหญ่ที่เรียงรายสองข้างทางน่าจะเป็นป้ายโฆษณาสินค้าในยุคโลกเก่า ตั้งแต่เข้าสู่อุโมงค์นี้อาร์เธอร์ก็เจิบไป จริงอยู่ว่าเขาไม่ต้องแฉ่งฉันให้ระวังเรื่องพวกเลวี่อาธานที่อยู่ด้านนอก...แต่ฉันคิดว่ามันมีเหตุผลอื่นมากกว่านั้น

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์...ขอพิภักของคุณ เดสทินี่เรียกไรเดอร์...แจ้งพิภักของคุณด้วย” ดูเหมือนที่มบนฉนวนน้ำจะร้อนใจกว่าคนที่ลงมาปฏิบัติงานจริง เรเซลดามลงมาถึงตำแหน่งที่พวกเราอยู่ ฉันมองจากเส้นทางที่ปรากฏอยู่บนแฮมแล้วจึงตอบกลับไป

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่ อีกสามสิบเมตรจะถึงทางออกหอบประชุม KLCC”

“เดสทินี่ทราบแล้ว เราคอยเป็นกำลังให้คุณอยู่ด้านบน” เรเซลดพูดก่อนจะตัดการติดต่อไป และหลังจากนั้นไม่นานฉันก็ขึ้นสู่ส่วนที่เป็นหอบประชุม ขึ้นสู่ด้านบนพร้อมกับแสงสว่างที่ส่องอยู่ใต้ท้องน้ำ

โมดาเรียงตามเรามาติดๆ มันวนเวียนว้ายไปมารอบอาคารที่เราอยู่ และจากที่อาร์เธอร์บอกฉันก่อนจะขึ้นสู่บริเวณนี้ทำให้รู้ว่า นอกจากผู้กลืนกินบาป...อย่างน้อยมีเลวี่อาธานอีกสองตนว้ายอยู่ด้านนอก

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่...เลวี่อาธานตามมาตามแผนที่วางไว้ กำลังจะใช้อุโมงค์ไปยังส่วนอควอเรียม” ทันทีที่พูดจบ...แรงกระแทกก็โถมใส่

ร่างของฉันพร้อมเสียงตะโกนของอาร์เธอร์ที่ก้องอยู่ในสมอง!

“เทรซ! มีตัวหนึ่งอยู่ด้านในตัวอาคาร!”

“มีเจ้าพวกนั้นเล็ดลอดเข้ามาด้านในอาคารด้วยรีนี่” ฉันพูดกับตัวเองแล้วกั๊กพ่นกรอด แม้ชุดดำน้ำที่สวมอยู่จะทนทาน แต่ร่างเนื้อที่อยู่ด้านในไม่ใช่แบบนั้น...ฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่บริเวณกระดูกซี่โครงซี่ที่ห้าและหกทางด้านซ้าย

“อาร์เธอร์!” ทันทีที่เอเย่ชื่อของผู้สืบทอดในหอก มวลน้ำก็ผันแปรเลวี่อาธานที่แสงไฟจากเฮมของฉันยังไม่ส่องกระทบถูกพัดพา มันถูกกระแสน้ำที่อาร์เธอร์กำลังบังคับพัดออกไปนอกตัวอาคาร แต่ฉันแน่ใจว่าเจ้าเลวี่อาธานตัวนั้น ต้องพุ่งเข้ามาหาพวกเราอีกครั้งแน่นอน และการหนี...ไม่น่าเป็นทางรอด

“คงต้องจัดการเจ้านี่ก่อน อาร์เธอร์...นายจับความเคลื่อนไหวของมันได้ไหม” ฉันถามหลังจากตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว

“ได้เทรซ...มันถูกพัดออกนอกตัวตึกแล้ว แต่กำลังพุ่งเข้าหาเรา”

“ระยะเท่าไร” ฉันถามขณะลอยตัวแล้วหันหน้าออกนอกตัวอาคาร มือขวาวาดอาร์เธอร์เป็นครึ่งวงกลมรอบตัว

“สามสิบ...ยี่สิบเจ็ด...” อาร์เธอร์บอกระยะห่างออกมาทันที “สิบสี่...เก้า...เทรซ...”

และทันทีที่เขาเรียกชื่อ ลมหายใจของตัวเองเริ่มเพิ่มจังหวะ สองมือกุมหอกสีทองไว้เบื้องหน้า...หลังจากนั้นก็แผดเสียงตะโกนลั่น!

“อาร์เธอร์! ชยี่มัน!”

หอกสีทองเปล่งแสงเจิดจ้า พลังของพวกเรามีจำกัด หากไม่จำเป็นฉันไม่อยากทำแบบที่กำลังทำหอก พลังของอาร์เธอร์ส่งผ่านไปยังมวลน้ำเบื้องหน้า แรงดันน้ำไหลออกไปด้านหน้าราวห้าเมตรปั่นป่วนและบีบอัดเข้าหากัน ความดันที่เพิ่มมากขึ้นหลายสิบหลายร้อยเท่าราวกับเป็น

กับดัก และเมื่อเจ้าเลวีอาธานที่ฉันยังไม่เห็นแม้ร่างของมันพุ่งเข้ามาหมายจัดการพวกเรา...มันก็แหลกสลายไปในพริบตา

พลังของอาร์เธอร์ที่เปลี่ยนแปลงความดันในอาณาเขตจำกัดทำให้เป็นเช่นนั้น ฉัน...ผู้ซึ่งร่วมใช้พลังนั้นชอบ ลมหายใจเริ่มปั่นป่วน แต่แสงสว่างเรืองเรืองที่อยู่นอกตัวอาคารทำให้ไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่น ฉันรีบวាយประคองตัวออกห่างจากด้านนอกอาคารให้มากที่สุด

โมดาเรย์ว้ายวนเวียนอยู่ มันไม่คิดจะปล่อยให้เราหนีไปไหน ตราบใดที่เราอยู่ได้น้ำ ฉันคิดว่ามันรู้ดีว่าตนเองยังได้เปรียบจึงไม่จู้จี้เข้ามา จริงอยู่ว่าร่างกายที่มีขนาดยวมนับร้อยเมตรนั้นไม่สามารถเข้ามาด้านในอาคารได้อย่างปกติ แต่หากมันตั้งใจจะเข้ามาหาเราจริงๆ เจ้าเลวีอาธานตัวนี้คงพุ่งเข้าชนและทำลายสิ่งก่อสร้างที่อยู่ตรงหน้าได้ไม่ยาก

ฉันคิดว่ามันมีสัญชาตญาณของนักล่า มันกำลังรอให้เหยื่ออย่างเราอ่อนแรง...แล้วลงมือจัดการทีเดียวให้จบสิ้น

ไม่ทันได้ใช้ความคิดอะไรมากนัก สมองก็สั่งให้ฉันวายไปยังทางลงอุโมงค์ ลอดสู่ส่วนที่เป็นอควอเรียม มันเป็นอุโมงค์ยาวที่น่าจะใช้เวลาราวห้านาทีเพื่อจะไปถึงที่หมาย ฉันวายตามเส้นทางที่แผนที่สามมิติแสดง ถึงแม้จะมีอาร์เธอร์ซึ่งสามารถจับการเคลื่อนไหวของสิ่งที่ทำให้กระแสน้ำเปลี่ยนแปลงได้ แต่ฉันก็ยังไม่วายหันกลับไปมองในทิศทางที่โมดาเรย์ว้ายอยู่

กระแสน้ำเริ่มสงบนิ่ง ความมืดและความเงียบกลับมาโอบล้อม แสงไฟจากเฮมส่องผ่านไปยังทิศทางเบื้องหน้า ส่วนอาร์เธอร์นั้นคอยระวังการจู่โจมแบบไม่ได้ตั้งตัวอย่างเมื่อครู่ พลังของเขาต่างจากน้องสาว ออกคิตาเวียสามารถรับรู้ได้ว่าเลวีอาธานที่ผูกสัญญาอยู่ส่วนใดของมหาสมุทร และรับรู้ว่เลวีอาธานทั่วไปอยู่ไกลออกไปแค่ไหน ซึ่งระยะทำการของเธอกว้างจนอาร์เธอร์ไม่อาจเทียบได้

การตรวจจับของอาร์เธอร์เกิดจากความรู้สึกของเขาเมื่อกระแสน้ำเปลี่ยนแปลง และเมื่อเป็นเช่นนั้น หากมีเลวี่อาธานที่ซ่อนอยู่ไม่ขยับเขยื้อน... อาร์เธอร์ก็ไม่สามารถรับรู้การคงอยู่ของมันได้

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์ เดสทินี่เรียกไรเดอร์... ได้ยินแล้วตอบด้วย ได้ยินแล้วตอบด้วย...” ดูเหมือนเรเซลจะเรียกลงมารั้งหนึ่งแล้วและฉันไม่ได้ตอบกลับ เสียงของเธอฟังดูเป็นกังวล เมื่อรู้ว่าเป็นแบบนี้...ฉันจึงรีบตอบขึ้นไป

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่ เมื่อครู่พบเลวี่อาธานเข้ามาขวางเส้นทาง”

“ขอทราบสภาพร่างกาย” เรเซลรู้ใจฉันดี เธอถามได้ตรงจุด ในตอนนี้ฉันรู้สึกปวดบริเวณที่ถูกพุ่งเข้าโจมตี

“กรณีเลวี่ร้ายที่สุดคือกระดูกซี่โครงอาจจะร้าว” ฉันตอบกลับตามความจริง “แต่ไม่แน่ใจนัก มีแค่ความรู้สึกปวดเท่านั้นที่ชัดเจน”

“เดสทินี่เรียกผู้บัญชาการออกสปรน...ขอทราบคำสั่งต่อไป” ลุงเครสแทรกเข้ามา เมื่อเขาเรียกฉันแบบนี้และทำเสียงจริงจัง เป็นที่รู้กันว่าฉันต้องออกคำสั่งอย่างจริงจัง จะถอนตัว...หรือจะดำเนินแผนการต่อไป

“คงแผนการไว้เหมือนเดิม ฉันกำลังจะด่าลงสู่อุโมงค์ที่เชื่อมต่อระหว่างหอประชุมกับบอควอเรียม” ฉันจำเป็นต้องออกคำสั่ง ไม่ใช่ว่าถี้อดีหรือดื้อดึง เพราะชีวิตของฉันสำคัญที่สุด ฉันจะต้องไม่ตาย จะต้องจัดการกับประตูดิโอออนและประตูลูซิเฟอร์ เพราะฉะนั้น...ฉันจะตายไม่ได้

ร่างกายนั้นบาดเจ็บจริง เพียงแต่จากการประเมินทำให้ฉันออกคำสั่งเพื่อดำเนินแผนต่อไป

“เดสทินี่รับทราบ...คงแผนการเดิม ระวังตัวด้วยท่านผู้บัญชาการ” ลุงเครสที่คร่ำหวอดในวงการลูกทะเลตอบรับแต่พูดกำชับด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ไรเดอร์รับทราบ...กำลังเข้าสู่อุโมงค์ อีกห้านาทีข้างหน้าให้

ซอร์คพิชเตรียมพร้อมที่ผิวน้ำ” หลังพูดจบฉันก็ตัดการติดต่อกับเดสทินี เหลือเพียงความเจี๊ยบและเสียงลมหายใจ ฉันกับอาร์เธอร์กำลังดำเข้าไปในส่วนอุโมงค์ขนาดใหญ่นับสิบลเมตร อุโมงค์ที่มีเพดานด้านบนเป็นรูปโค้ง และมีเพียงความมืดรายรอบ

ฟองอากาศลอยผ่านหน้ากากใสด้านหน้าของเฮมขึ้นสู่ด้านบน
อุโมงค์กว้างนำทางพวกเราให้มุ่งหน้าสู่อควอเรียซึ่งเป็นจุดหมาย สอง ขาวาดเป็นวงแคบสะบัดฟันที่สวมอยู่กับเท้าทั้งสองข้าง ฉันว่ายอยู่เหนือ พื้นราวสองเมตร อาร์เธอร์ยังเจี๊ยบไม่ส่งเสียงออกมา ฉันจึงว่ายไปด้าน หน้าด้วยความเร็วคงที่ จากการคำนวณเราจะถึงประตูทางเข้าอควอเรีย ในเวลาราวห้านาที

เศษอิฐระเกะระกะอยู่บนพื้น ฉันนึกภาพสถานที่นี้ก่อนเกิดเฟิสต์-เอนด์ไม่ออก ณ เวลาที่ฉันมองเห็น มันมีเพียงเศษซากของวิทยาการ แม้แต่วัสดุที่ใช้ก่อสร้างฉันก็ไม่สามารถมองเห็นได้ นั่นก็เพราะคราบของ กาลเวลาที่ทับถมแน่นไปทั่วทุกแห่ง

คงไม่มีใครคาดคิดว่าเพียงชั่วข้ามคืนผู้คนนับล้านจะสิ้นชีวิตลง แต่จริงๆ แล้วคนพวกนั้นก็ถือว่าโชคดี พวกเขาไม่ต้องหวาดกลัว ความเจ็บปวดเพียงไม่นานพราภชีวิตและวิญญาณพวกเขาไป คนที่ตาย ในเฟิสต์เอนด์ไม่ต้องหวาดกลัว พวกเขาไม่ต้องอยู่อย่างหวาดระแวง มี เพียงผู้หลงเหลืออย่างพวกเราเท่านั้นที่ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดต่อไป

แต่...เวลาของมนุษย์เหลืออีกไม่นาน หากน้ำตาลูซิเฟอร์เกิดขึ้น เมื่อใด...เมื่อนั้นจะเป็นจุดจบของมนุษย์

มนุษย์...จะสูญสิ้นเผ่าพันธุ์

มนุษย์...จะเป็นเพียงอดีต

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี...มีปัญหาที่เขตอุโมงค์เชื่อมต่อกับส่วน

อควอเรียม” ฉันรายงาน หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งแสงไฟจากเฮมก็ส่องกระทบกับบางอย่าง...ดูเหมือนว่าแผนการในครั้งนี้จะเริ่มมีอุปสรรค อุโมงค์ที่เราคิดจะใช้เป็นเส้นทางเข้าสู่อควอเรียมจากใต้ดิน...มีร่องรอยของการถล่มลงมา เศษหินที่อยู่ด้านหน้าปิดทางจนไม่สามารถใช้เส้นทางนี้ไปต่อได้

“เดสทินี่รับทราบ ขอทราบเส้นทางที่จะใช้ต่อไป” เมื่อได้ยินเสียงของเรเชลตอบกลับ ฉันก็ลอยตัวสำรวจ ความมืดทำให้วิสัยทัศน์ไม่สู้ดีนัก มีเพียงแสงจากเฮมเท่านั้นที่ส่องสว่าง ฉันพยายามส่องไฟไปที่กองอิฐ หวังว่าน่าจะพอมีทางให้เราใช้ลอดไปได้ แต่ไม่ว่าจะสำรวจอย่างไร...ก็ดูเหมือนจะไม่มีทางที่ว่านั้น

“เทรซ...ด้านบน...ฉันรู้สึกว่กระแส น้ำบริเวณนั้นแปลกออกไป” อาร์เธอร์รู้สึกถึงบางสิ่ง และเมื่อฉันว่ายลอยตัวแล้วแหงนหน้าขึ้นก็พบว่า เพดานอุโมงค์ที่อยู่ทางด้านบนมีรอยแยก และรอยแยกนั้น...น่าจะทะลุไปถึงบนพื้นราบ

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่...จะใช้รอยแยกขึ้นสู่พื้นราบ” ฉันว่า

“เดสทินี่เรียกไรเดอร์ เราจับสัญญาณผู้ก่อกวนได้ใกล้กับจุดที่คุณอยู่ อันตรายเกินไปหากจะขึ้นสู่พื้นผิว” น้ำเสียงของเรเชลฟังดูแล้วพอรู้ว่าเธอไม่ค่อยเห็นด้วย แต่ทางเลือกของเรามีไม่มาก ไม่ถอยกลับไปเริ่มใหม่...ก็ต้องใช้เส้นทางนั้น

“ยืนยันจะใช้เส้นทางที่แจ้งไป” เมื่อฉันยืนยันแล้วเสียงตอบกลับมาก็เพียงแค่การรับทราบ เมื่ออยู่ใต้น้ำ สัญชาตญาณและการตัดสินใจของอาบิสไรเดอร์ถือเป็นที่สุด ไม่มีการโต้เถียงหรือโต้แย้งใดๆ ฉันว่ายขึ้นไปตามรอยแยก แสงไฟจากเฮมที่สว่างจ้าถูกปิดลง ฉันเอื้อมมือไปที่ช่องเก็บของด้านหลังแล้วหยิบแท่งเรืองแสงใต้น้ำออกมา

เมื่อจัดการหักแท่งแสงที่ว่า แสงสีเขียวระเรื่อก็ปรากฏออกมา การ

ใช้แสงจากเจ้าสิ่งนี้ทำให้เรากลมกลืนกับพวกสิ่งมีชีวิตใต้ทะเลจำพวกที่มีแสงตามร่างกาย และแสงสว่างทำให้เห็นรอยแยกของพื้น ฉันค่อยๆ ว่ายขึ้นสู่ด้านบน ฉันรู้ว่าการใช้เส้นทางนี้อันตรายไม่น้อย เพราะเมื่อไม่มีอุโมงค์เป็นที่กำบัง เจ้าเลวีอาธานที่อยู่บริเวณนี้สามารถจู่โจมเราได้จากทุกทิศทาง

ฉันรู้ว่า เมื่อออกจากทางใต้ดิน เจ้าโมดาเรต้องตามมาแน่นอน และก็เป็นอย่างจริง เพราะที่พื้นด้านบนฉันมองเห็นแสงจางๆ ชยับไปมา ซึ่งนั่นหมายความว่า...โมดาเรกำลังว่ายอยู่บริเวณนั้น และหางหลายสิบเส้นของมันกำลังเปล่งแสง

“เราเร็วพอที่จะไปถึงทางเข้าก่อนเจ้าตัวนั้นจะรู้ตัวไหม” ฉันถามวิญญาณในหมอก

“เราเร็วพอ แต่ที่เธอพูดมานั้นไม่ถูกนัก” อาร์เธอร์ว่า

“นายหมายความว่าอย่างไร” ฉันเริ่มสงสัย ไหล่ซ้ายแนบไปกับผนังที่อยู่ข้างตัว ฉันปิดไฟส่องสว่างที่ติดอยู่บนเข็มแล้ว ส่วนใหญ่เลวีอาธานจะไม่สามารถมองเห็นแสง แต่ไม่มีอะไรแน่นอน การซ่อนอยู่ในความมืดทำให้ฉันรู้สึกอึดใจมากกว่า

“เรื่องที่เธอบอกว่า เราจะเร็วพอที่มันจะไม่รู้สึกตัวใหม่อะไรล่ะ...” เสียงอาร์เธอร์ตรงเข้าสู่สมอง “ไม่มีทางที่มันจะไม่รู้สึกตัว...เพราะในตอนนี้อันนั้นรู้แล้วว่าเราอยู่ที่นี้ เพียงแต่มันยังไม่โง่เข้ามา และจากกระแสน้ำที่อยู่รอบตัวฉันนั้น ฉันคิดว่ามันยังไม่คิดจะโง่ดี มันแค่ว่ายวนรอบพวกเรา”

ฉันไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรจึงเป็นแบบนี้ แสงสว่างที่อยู่ปลายหางหลายสิบเส้นของโมดาเรบุบไหว เมื่อมันดำลงใกล้พื้นเบื้องล่าง...แสงนั้นก็ส่องให้เห็นซากปรักหักพังที่หลับใหลอยู่ในความมืด

ภาพที่มองเห็นทำให้อึดใจบางอย่างของตัวเองฉันเองแล่นผ่านสมอง

แต่ด้วยความตึงเครียดของสถานการณ์ทำให้ต้องสลัดสิ่งรบกวนจิตใจ
ทุกอย่างออกไป

ฉันถอนใจเฮือกใหญ่แล้วสะบัดหน้าสองสามครั้ง อาร์เธอร์ไม่พูด
อะไร ดูเหมือนเขาจะพอรู้ว่าฉันมีอดีตที่ไม่อยากให้ย้อนกลับมา และ...ฉัน
คิดว่าตัวเขาเองก็มีอดีตแบบนั้นเช่นเดียวกัน

ใต้ท้องทะเลลึกไร้แสงราวจิตใจมนุษย์ส่วนใหญ่ ฉันกุมอาร์-
เธอร์ไว้แน่น สายตาจ้องไปยังทางเข้าอควอเรียมที่อยู่ห่างออกไป หอก
สีทองในมือเริ่มเปล่งแสง มวลน้ำรอบตัวเริ่มปั่นป่วน ผุ่นตะกอนที่อยู่บนพื้น
และกำแพงขยับตัวจนมองเห็นได้ชัดเจนเมื่อผ่านแสงไฟจากเฮมที่ถูกเปิด
ขึ้นมามากครั้ง

ฉันสูดหายใจเข้าแล้วปล่อยลมหายใจออกมาทางปาก ทำให้
หน้ากากส่วนล่างของเฮมเกิดเป็นรอยฝ้าจางๆ

“ไปกันเถอะเทรซ งานของพวกเรายังอีกไกล”

ฉันพยักหน้ารับเสียงที่ตรงสู่สมอง หลังจากนั้น...

ก็พุ่งตัวสุดแรงออกไปยังจุดหมาย!

อาร์เธอร์บังคับสายน้ำให้ส่งฉันพุ่งตรงไปยังทางเข้าอควอเรียม
โมตาหน้าจะอยู่สูงขึ้นไปราวห้าหรือหกสิบเมตร สองขาของฉันท่วมแรงวาด
เป็นวงแคบแต่ตีนน้ำถี่ระรัว ลมหายใจเริ่มไม่เป็นจังหวะ ทั้งการออกแรง
วุ่น ความกังวล และความกลัวเคล้าเข้าด้วยกันทำให้เกิดอาการดังกล่าว

ท้องน้ำเยียบเย็น แต่หัวใจของฉันเต้นในจังหวะร้อนร่า ถึงจะมั่นใจ
ในความเร็วของตัวเองกับอาร์เธอร์ แต่ฉันก็ยังเป็นมนุษย์ เมื่อเผชิญหน้า
กับอสุรกายใต้ท้องน้ำย่อมเป็นธรรมดาที่จะหวั่นไหว เพียงแต่อาบิลโรเดอร์
จะต้องสงบใจตัวเองให้ได้ เราต้องชนะ ไม่ใช่การชนะสิ่งอื่น แต่มันคือ...
การชนะความกลัวและชนะตัวของตัวเอง

“ทหร!” อาร์เธอร์เรียกเสียงตื่น ฉันรู้ทันทีว่าโมดาเร่ที่ทำเป็นเอื่อยเฉื่อยเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว มันน่าจะหลอกให้เราชะล่าใจแล้วตั้งใจโจมตีเข้ามาเมื่อเราออกจากที่กำบัง...และมันคิดถูก

เราอยู่ในที่โล่ง ถูกโจมตีได้อย่างไม่ยากเย็น...

“ทางซ้าย! ทางซ้าย!”

เสียงอาร์เธอร์ดังมาพร้อมกับความรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงของกระแสการเคลื่อนไหวของอสุรกายขนาดยักษ์ทำให้เกิดคลื่นได้นำเสียงคำรามท่วมต้วแว่นตัวกลางที่เป็นท้องน้ำ ฉันหันมองไปยังทิศทางที่อาร์เธอร์บอก แสงไฟจากเฮมส่องให้เห็นบางสิ่งที่น่าจะเป็นประโยชน์กับเราผู้ตกเป็นเป้าโจมตี

“รอยแยกบนพื้นนี่!” มีรอยแยกอยู่บนพื้น มันน่าจะเกิดจากการยุบตัวของพื้นในครั้งที่เกิดเฟสตันด์ ฉันพุ่งตรงไปที่นั่นด้วยความเร็วมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ประกอบกับพลังของอาร์เธอร์ทำให้พวกเราแหวกว่ายด้วยความเร็วสูง และพุ่งตัวเข้าสู่รอยแยกที่เป็นจุดหมายได้ทันท่วงที

“อาร์เธอร์! รอยแยกนี้ยาวไปถึงไหน!” ฉันตะโกนถามเมื่อว่ายเข้าไปในรอยแยกบนพื้น ที่ดูเหมือนจะแตกและยุบตัวเป็นแนวยาว

“ใช้เส้นทางนี้ได้เลย! มันพาเรามุ่งหน้าไปทางเดียวกับที่อุโมงค์นำไป อควอเรียอยู่ข้างหน้า!” เสียงตอบกลับดังมาพร้อมกับแรงกระแทกที่เกิดขึ้น โมดาเร่พุ่งเข้าหารอยแยกที่เราอยู่ แต่ขนาดตัวของมันใหญ่เกินไป จึงทำให้ไม่สามารถเข้ามาได้

เศษหินร่วงกราว พื้นราวกับสั่นไหว เมื่อส่วนหัวไม่สามารถเข้ามาได้ เจ้าเลวีอาธานที่กำลังไล่ล่าเราก็เริ่มใช้ส่วนหางฟาดไล่ตามรอยแยกจากขนาดของหางหลายสิบเส้นหากเราถูกโจมตีน่าจะได้รับแรงกระแทกไม่น้อย และหากไม่สามารถเกาะอยู่ในรอยแยกได้ แรงกระแทกจะทำให้เราหลุดออกจากรอยแยกและตกเป็นเหยื่อของผู้กลืนกินบาปที่อยู่ด้าน

บน...โมดาเรกำลังตามล่าโนอาห์ราวกับบ้าคลั่ง

อาร์เธอร์บังคับกระแสน้ำให้เรามุดลงต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเคลื่อนตัวไปด้านหน้าในเวลาเดียวกัน กระแสน้ำและเรียวแรงของฉันทาพวกเรามุ่งตรงไปตามรอยแยก แรงสั่นสะเทือนและปลายหางที่ฟาดลงมาทำให้เกิดตะกอนฟุ้ง การใช้แสงจากแท่งแสงดูเหมือนจะไม่เพียงพอ ฉันตัดสินใจเปิดไฟที่เข็มตันที่ หลังจากนี้ไม่มีการพรางตัวใดๆ เพราะต่อจากนี้...สิ่งที่สำคัญมีเพียงใครรอดเร็วกว่าเท่านั้น

ดูเหมือนฉันกับอาร์เธอร์จะเหนือกว่าในตอนนี้อย่างไรก็ตาม รอยแยกจนไปถึงหน้าปากทางเข้าอควอเรียมที่อยู่บนพื้น แสงไฟจากเฮมส่องให้เห็นประตูทางเข้าขนาดใหญ่ ฉันไม่มีเวลามองว่ามันมีรูปร่างแบบไหน ณ วินาทีนี้ สิ่งเดียวที่ต้องทำก็คือ...ใช้ความเร็วสูงสุดว่ายออกจากรอยแยกและมุ่งตรงเข้าสู่ทางเข้าอควอเรียม

กระแสน้ำที่อาร์เธอร์บังคับพัดอย่างรุนแรง ฉันว่ายตรงไปและประคองตัวในท้องน้ำสีดำ เสียงขู่คำรามทิ่มต้ำแต่สั้นไหวทั้งร่างของผู้ได้ยินโผล่มาทางด้านหลัง กระแสน้ำเหนืออควอเรียมเริ่มปั่นป่วน ทุกสิ่งดูสับสนและอันตราย แต่ด้วยพลังที่พวกเราทุ่มลงไป...

ในที่สุดฉันก็เข้าสู่อควอเรียมได้สำเร็จ!

แรงเฉื่อยจากการพุ่งไปด้านหน้าและกระแสน้ำที่อาร์เธอร์บังคับพาฉันพุ่งเข้ากระแทกผนังด้านในอย่างจัง ไส้หลังมาด้วยส่วนปากที่เหมือนจะเขี้ยวของโมดาเรซึ่งพุ่งกระแทกทางเข้า แต่ยังไม่คิดว่าโชคดียังไม่สามารรถเข้ามาด้านในได้...

สี่ข้างยังเจ็บอยู่ และแรงกระแทกทำให้ความเจ็บปวดนั้นเพิ่มมากขึ้น ไส้หลังที่กระแทกเข้ากับอะไรก็อย่างตอนพุ่งเข้าสู่ภายในอควอเรียม รู้สึกว่าแรงกระแทกและความเจ็บปวดเริ่มส่งผลต่อร่างกายและสภาพจิตใจ...รวมไปถึงการใช้พลังของอาร์เธอร์

“เทรซ...เธอเป็นอะไรมากไหม” เสียงแสดงความเป็นห่วงตรงเข้าสู่สมอง ขณะฉันพยายามประคองตัวให้อยู่ในท่านั่งแล้วจ้องมองไปด้านนอก

“กระดูกแถวขาโยครงน่าจะร้าว ส่วนไหล่ซ้ายถูกกระแทก มันซา...ซาไปจนเกือบจะถึงปลายนิ้ว” ฉันบอกสภาพของตัวเอง อาร์เธอร์น่าจะพอรู้อยู่บ้าง แต่เขาถามเพื่อความแน่ใจ “งานเรายังไม่เสร็จ...” ฉันพูดขณะมองออกไปทางประตูที่เฝ้าเข้ามา ผู้ก่อกวนบาปยังว่ายวนเวียนแล้วพยายามใช้ปากที่มีลักษณะยาวแบนสอดเข้ามาโจมตี แต่ระยะทางกว่าจะถึงตัวฉันนั้นยังอีกไกล

“เราเดินกันมาไกลแล้ว แค่จัดการเรื่องประตูซีเฟอร์กับประตูโอไรออน...พวกเราก็จะจบเรื่องเหล่านี้ได้” อาร์เธอร์ว่า

“พวกเมเซียไม่ยอมแน่...พวกนั้นไม่ยอมง่ายๆ หรอก พวกนั้นต้องเลือกเปิดประตูซีเฟอร์แน่นอน...” ในที่สุดฉันก็ดันตัวขึ้นได้สำเร็จ หลังจากมองไปยังแสงไฟที่เกิดจากโมดาเรีกครั้ง ฉันก็หันหลังให้ประตูทางเข้า มุ่งหน้าสู่ส่วนกลางของอควอเรียที่เป็นเป้าหมายในครั้งนี้ ฉันจะล่อพวกเลิอาธานให้วนเวียนอยู่ที่นี้ ไม่เข้าไปยุ่งกับการลงสู่เปโตรชายส์ของพวกซอร์ดพิช

เมเซีย (Mesia) กลุ่มอำนาจที่มีอำนาจมากกว่าพวกเราอันดั้น กลุ่มคนผู้หยิ่งทะนง ตั้งชื่อพวกตนเองให้ละม้ายคล้ายคลึงกับเมซิอาร์ พระผู้ไถ่บาปให้มวลมนุษย์

ผู้ทรงอำนาจแห่งโลกยุคใหม่คือผู้ถือสิทธิ์เสียงของที่นั่น เรานั้นสังกัดกับกลุ่มอำนาจหนึ่งในสองกลุ่มของบลูเวิลด์ บลูเวิลด์ที่แบ่งเป็นสองขั้ว หนึ่งคือส่วนที่มีอดีตสหรัฐอเมริกาเป็นผู้กุมอำนาจ มีสมาชิกที่เข้ากับฝ่ายนี้คืออดีตประเทศแถบแอฟริกา อเมริกาใต้ และยุโรปบางประเทศ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน รวมไปถึงบลูเวิลด์ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

กลุ่มผู้กุมอำนาจกว่าครึ่งของบลูเวิลด์ในปัจจุบันที่ถูกเรียกว่า...
เมเซีย

ส่วนอีกกลุ่มเป็นกลุ่มอำนาจเกิดจากการรวมกลุ่มกันของมหาอำนาจของเอเชีย ตะวันออกกลาง และยุโรปบางประเทศ ซึ่งมีอังกฤษเป็นตัวตั้งตัวตี ถึงกลุ่มนี้จะมีอำนาจน้อยกว่าเมเซีย แต่นับว่ามีอำนาจทางโลกเบื้องหลังและมีคนของตัวเองแทรกซึมไปทั่วทุกหนแห่ง ไม่เว้นแม้แต่ประเทศที่เป็นฐานให้เมเซีย

เรารู้จักพวกนี้ในชื่อ โนม (Nome)

ใช่...โนมคือองค์กรที่มีหลายประเทศสนับสนุน และเป็นปฏิปักษ์กับเมเซียซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาพวกเรา อันติน

มนุษย์นั้นโง่เขลา...อำนาจบดบังทุกสิ่ง ถึงแม้โลกจะถูกล้างด้วยมวลน้ำมหาศาล มนุษย์ก็ไม่เคยลดละการแก่งแย่งและสงคราม บารอสสังเวยชีวิตตัวเองเพื่อแผนการที่เติมพันธชีวิตของมนุษย์ในโลกใหม่ และชีวิตนับพันล้านในโลกอีกแห่ง เมเซียที่เฝ้าดูเราทุกฝีก้าวไม่มีทางยอมทำตามที่เราเสนอแน่นอน คนพวกนั้นรักตัวกลัวตาย และจะต้องออกคำสั่งที่ทำให้ตัวเองได้ประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงชีวิตผู้อื่น จนสุดท้าย...พวกเราที่เหลือที่จะต้องเป็นคนลงมือสังหารชีวิตนับไม่ถ้วน

...ชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ผู้อยู่บนโลกในปัจจุบัน

แสงไฟส่องกระทบเศษซากของตู้กระจกและโครงกระดูกมนุษย์ ถ้าเป็นไปได้ฉันไม่อยากหลบเข้ามาในที่แบบนี้สักเท่าไร เพราะสิ่งที่ต้องเจอนั้นไม่พื้นร่าที่เคยเป็นของเด็กน้อยที่เข้ามาในอาคารนี้ด้วยรอยยิ้ม ความตื่นเต้นที่ได้ออกมาพบเจอสิ่งมีชีวิตได้น่า ความตื่นตาของธรรมชาติทำให้พวกเขาอดยิ้มและหัวเราะไม่ได้

ฉันดำผ่านส่วนทางเข้าและโถงกว้างก่อนเข้าสู่เส้นทางที่มุ่งไปยัง

ตู้กระจกยักษ์ โครงสร้างของอาคารปกป้องเราจากผู้ลี้ภัยคนบาป ฉันว่า
ไปช้าๆ แล้วลากมือซ้ายไปบนผนัง อาร์เธอร์ถูกนำมาสะพายไว้กลางหลัง
ลมหายใจที่เคยถี่ระรัวลดลง หวะลง รอบข้างกลับมารายล้อมด้วยความ
เงียบอีกครั้ง ท้องน้ำมืดสนิท อาร์เธอร์คอยจับการเคลื่อนไหวของโมดาเร
ที่อยู่ด้านนอก และเมื่อแน่ใจว่าทุกอย่างน่าจะเป็นไปตามแผน ฉันก็สั่ง
การขึ้นไปยังบนผิวน้ำขณะที่มือขวาจับสายโครงซึ่งกระดุกน่าจะร้าว

“ไรเดอร์เรียกเดสทินี่...ถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว ให้ซอร์ดฟิชลงสู่
เปโตรชาลส์ทันที” ฉันกรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสาร

“เดสทินี่ทราบแล้ว...ซอร์ดฟิชจะดำลงสู่เป้าหมายในอีกสามสิบวินาที
ข้างหน้า จากระดับความลึกที่อยู่ในปัจจุบัน คาดว่าจะใช้เวลาสามสิบ
นาที่ดำลงสู่เปโตรชาลส์” เสียงเรซลที่ตอบกลับมีเสียงหน่วยสื่อสาร
ตะโกนกันโหวกเหวกแทรกเข้ามา การดึงความสนใจของเลวีอาธานโดย
ใช้อาหารประสมผลสำเร็จ ซอร์ดฟิชที่เป็นฝ่ายเทคนิคกำลังดำลงสู่ชั้นที่สี่
ของตึกเปโตรนาสพร้อมเครื่องมือทันสมัยที่สุดที่เราที่มีอยู่

หน้าที่ของพวกเขา มีเพียงอย่างเดียวคือเข้าไปยังส่วนลึกที่สุดของ
เปโตรชาลส์...เพื่อนำประตูดอโรออนขึ้นสู่ผิวน้ำ

“พลโทออสบอร์นเรียกเดสทินี่และซอร์ดฟิช พลโทออสบอร์นเรียก
เดสทินี่และซอร์ดฟิช...รายงานปฏิบัติการทุกอย่างเป็นระยะ ย้า...รายงาน
ปฏิบัติการทุกอย่างเป็นระยะ” ฉันสั่งการขณะว่ายช้าๆ ไปด้านใน
อควอเรียม ไม่รู้เป็นเพราะอะไรฉันถึงเกิดอยากไปที่แท่งก้นใหญ่ซึ่งอยู่ด้านใน
ส่วนที่เป็นอุโมงค์ลอดใต้แท่งก้นน้ำเป็นจุดนำขึ้นตาของผู้มาเยือนในครั้ง
ที่ยังเป็นโลกเก่า

เสียงรายงานระดับความลึกจากทีมซอร์ดฟิชและเดสทินี่ดังมาเป็น
ระยะ ฉันว่าเข้าสู่ด้านในลึกเข้าไปทุกขณะ ในครั้งที่เกิดน้ำท่วมใหญ่ ที่
นี้น่าจะค่อยๆ จมลงสู่ได้น้ำ เพราะเมื่อดูจากสภาพของตู้กระจกแล้ว มัน

ไม่ได้แตกเสียหายมากนัก ส่วนใหญ่ยังคงสภาพเช่นเดิม

มวลน้ำในครั้งเฟิสต์เอนด์ไม่ได้ถาโถม มันค่อยๆ เพิ่มระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ รวากับกาดักน้ำที่ค่อยๆ ถ่ายเทน้ำจากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง...

สายน้ำในอควอเรียมแทบไม่ขยับตัว มีเพียงคลื่นเล็กๆ จากการเคลื่อนไหวของพวกเราเท่านั้นที่รบกวนการไหลของฝุ่นผง เส้นทางที่เรากำลังเคลื่อนไปมีเสาใหญ่เป็นระยะ สองข้างเป็นตู้กระจก ไร้ซึ่งสิ่งที่เคยอยู่ในนั้น

“ซอร์คิฟิซของตู้ความลึกสามร้อยเมตร” เสียงที่ดังมาจากวิทยุสื่อสารเป็นเสียงของเอ็ดการ์ ชายผิวสีที่สืบเชื้อสายของชาวเม็กซิโกซึ่งเป็นผู้นำของซอร์คิฟิซ หน่วยเทคนิคของอันดินที่เพิ่งถูกเรียกตัวกลับมาจากเขตทะเลนอร์วีเจียน

ฉันได้ยื่นการรายงานแต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป การเคลื่อนไหวที่น้ำที่เสียบส่งตักทำให้เกิดความคิดเราสับสน ภาพความทรงจำเก่าๆ และเรื่องที่ถูกฝังลึกลงสู่ก้นบึ้งของความนึกคิดปรากฏขึ้นมาอย่างไม่บอกกล่าว

“โนแอล...” ฉันพลั้งปากเอ่ยชื่อหนึ่งออกมา น้ำตาที่ไม่เคยไหลมานานแรมปีเคลื่อนผ่านแก้มจนร้อนผ่าว

เฮมป้องกันเราจากสิ่งภายนอก ป้องกันเราจากความดันน้ำที่สามารถบดขยี้ร่างมนุษย์ในพริบตา แต่เฮมก็ทำให้ฉันไม่สามารถใช้มือของตัวเองเช็ดน้ำตานั่นออกไป

ราวกับความทรงจำที่เราเก็บไว้ในส่วนลึก...ที่ปรากฏออกมาแล้วไม่สามารถลืมหืมได้โดยง่าย

“ผ่านยอดดึกเปโตรนาส กำลังเคลื่อนตัวลงสู่ชั้นที่สี่...” เอ็ดการ์รายงานเข้ามาเป็นครั้งที่เท่าไรฉันไม่ได้นับ แต่ดูเหมือนการลงสู่เปโตรชายส์จะราบรื่น เลวี่อาธานในท้องน้ำเหนือแหลมมลาญดูจะถูกโนอาห์ดึงดูดมาอยู่ที่นี้ เปิดทางให้พวกเขาทำงานได้สะดวก

ซอร์ดพิชยังคงทำงานได้ดีเหมือนที่เคยเป็น พวกเขาเข้าสู่ตึกเปโตรนาสทางชั้นสี่ คนพวกนั้นไม่ได้ใช้เส้นทางในตัวตึกเหมือนฉัน เมื่อห้วงน้ำปราศจากเลวอิธาน การดำดิ่งลงสู่เบื้องล่างจากด้านนอกตัวตึกจึงทำได้ไม่ยากนัก และในที่สุดพวกเขาก็มุ่งหน้าเข้าสู่สถาบันวิทยาศาสตร์ซึ่งอยู่บนชั้นที่สี่

ซอร์ดพิชเข้าสู่เปโตรชายส์ได้สำเร็จ...

การค้นหาประตูโอไรออนน่าจะใช้เวลาไม่น้อย ฉันซึ่งมีหน้าที่ตึงเครียดพวกเลวอิธานพวกนี้เอาไว้ไม่มีเรื่องอื่นให้ใช้จัดการกับเวลาที่กำลังเคลื่อนผ่าน เสียงจากวิทยุสื่อสารส่งผ่านการโต้ตอบระหว่างหน่วยซอร์ดพิชและเดสทินี่ ฉันที่ว่ายไปเรื่อยเพ็งรู้สึกตัวว่าตัวเองหยุดอยู่กับที่มาได้หลายนาที่...ฉันทั้งตัวลงนั่งในส่วนที่เคยเป็นอุโมงค์โปร่งใสที่พวกเด็กๆ ในยุคโลกเก่าน่าจะตื่นตาตื่นใจเมื่อได้มองเห็นสิ่งมีชีวิตได้น้ำอย่างชัดเจน ฉันยิ้ม...รอยยิ้มแต่งแต้มริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว เมื่อคิดถึงภาพเด็กพวกนั้น

ฉันถอนหายใจยาวแล้วหลับตาลง อาร์เธอร์ถูกนำออกจากด้านหลัง แล้ววางพิงไว้ที่ไหล่ สองขาเหยียดยาว หลังพิงขอบทางเดินแล้วปล่อยลมหายใจเป็นจังหวะ เสียงจากวิทยุสื่อสารทำให้รู้ความเป็นไปของปฏิบัติการเรเซลควบคุมงานและสั่งการได้เป็นอย่างดี ยิ่งเมื่อมีลุงเครสอยู่ที่นั่นด้วยภารกิจต่างๆ ก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรนัก

เวลาไหลผ่านอย่างที่มันเคยเป็น ท้องน้ำมืดดำแซมด้วยแสงไฟจากเฮม จากที่อาร์เธอร์บอกทำให้รู้ว่าโอมดาเรย์อยู่ด้านนอก และจากเสียงของเรเซลกับเอ็ดการ์ทำให้รู้ว่าซอร์ดพิชเจาะเข้าสู่ด้านในของเปโตรชายส์ได้สำเร็จแล้ว

“พบประตูโอไรออนที่แล็บด้านใน...พบประตูโอไรออนที่แล็บด้าน

ใน...ขอคำสั่งต่อไป” ดูเหมือนฝีมือของซอร์ดพิชจะยังเฉียบคมเหมือนที่เคยเป็น พวกนั้นใช้เวลาไม่นานนักก็เข้าสู่เปโตรชายส์และค้นหาเป้าหมายพบ

“ลำเลียงออกจากจุดนั้นได้ไหม” ฉันทรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสาร

“สูงสี่เมตร กว้างสองเมตรเจ็ดสิบเซนติเมตร ไม่น่ามีปัญหาถ้าใช้สื่อนอกในการลำเลียงครับ” เอ็ดการ์ว่า

“นำมันกลับขึ้นไป ลำเลียงประตูดิโอโรอนกลับสู่เดสทินี ย้า... ลำเลียงประตูดิโอโรอนกลับสู่เรือเดสทินี” ฉันทรอกคำสั่ง และหน่วยที่กำลังปฏิบัติงานก็ตอบรับคำสั่งนั้น ประตูโอโรอนที่อยู่ใต้ท้องน้ำมาหลายสิบปีกำลังจะขึ้นไปสัมผัสแสงตะวัน ภาพที่พรั่มัวกำลังเริ่มกระจ่างชัด...ภาพที่เรียกว่าชะตาของมวลมนุษย์

การลำเลียงประตูดิโอโรอนขึ้นสู่เรือเดสทินีไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้น เมื่อเห็นว่าซอร์ดพิชกลับขึ้นสู่ผิวน้ำ เรเชลก็รายงานกลับมาหาฉันทันที

“เดสทินีเรียกไรเดอร์ ซอร์ดพิชนำประตูดิโอโรอนขึ้นมาสำเร็จ ถอนตัวจากตำแหน่งปัจจุบันได้...ถอนตัวจากตำแหน่งปัจจุบันได้ทันที”

ตัวฉัน...ที่นั่งนิ่งอยู่ใต้ท้องน้ำ มองดูอุโมงค์กระจกที่เต็มไปด้วยฝุ่นตะกอนเริ่มขยับตัว ความเจ็บปวดที่กระดูกซี่โครงและไหล่ซ้ายยังคงอยู่ ฟองอากาศจากการหายใจลอยไปรวมตัวกันบนเพดาน ฉันทื่ออาร์เธอร์ด้วยมือขวา...แล้วเอ่ยประโยคนั้นอีกครั้ง ก่อนจะมุ่งหน้าสู่ตึกเปโตรนาสโดยเส้นทางที่ใช้มาอยู่ที่นี้

“ผืนดินที่สูญหายสติดเป็นกายข้า นที่สุดหยั่งสติดที่หัวใจ ศรัทธาที่เบี่ยงซ้าย ความกล้าที่เบี่ยงขวา เบี่ยงหน้าและหลังคืออนภาและอากาศ วิญญาณแห่งคงคาจงเป็นพลังให้ลูกก้าวข้ามท้องน้ำที่มีดดำ หลุดพ้น

ความตายที่หม่นหมอง...”

ด้วยพลังของอาร์เธอร์และความชำนาญเส้นทาง ฉันทกลับเข้าสู่ตึกเปโตรนาสได้อย่างปลอดภัย โมดาเรย์เป็นรองเราเรื่องความคล่องตัว และเมื่อใช้ปล่องลิฟต์ขึ้นสู่ชั้นที่จอดสกายเตอร์ไว้ได้ ฉันทก็ใช้พลังทั้งหมดของหอกวิญญาณที่อยู่ในมือ

“อาร์เธอร์...จบงานกันเถอะ” พูดจบฉันทก็ตวัดหอกเข้าไปใส่โมดาเรย์ที่พุ่งตรงเข้ามา มวลน้ำโถมใส่อสุรกายขนาดยักษ์ ในขณะที่สายน้ำอีกสายพัดพาขึ้นสู่ด้านบน ส่งเราให้ขึ้นสู่ผิวน้ำเร็วขึ้นมากที่สุดเท่าที่ทำได้

“ฉันทจะหยุดเจ้านั้นไว้ด้วยพลังที่เหลืออยู่ทั้งหมด น่าจะถึงเวลาที่เราต้องกลับไปจัดการเรื่องบนผิวน้ำที่คอยอยู่แล้ว” อาร์เธอร์บอกฉันขณะที่เขาใช้กระแสน้ำรุนแรงโถมใส่ผู้กลืนกินบาปในท้องน้ำเหนือกรุงกัวลาลัมเปอร์

เมื่ออาร์เธอร์พูด...ทุกคำนั้นจริงจัง

เมื่อชายคนนี้รับปาก...เขาจะทำสุดความสามารถ

และเมื่อฉันทรับปาก...แม้ชีวิตจะสิ้นสูญ มันต้องเป็นไปตามคำพูดนั้น

“เมเชียรขอพวกเราอยู่ที่ซาเลม นายกับฉันทคงต้องพยายามในแบบของพวกเราแล้วละ” ฉันทพูดกับวิญญาณที่สิงสถิตในหอกวิญญาณสีทอง ฉันทในนามผู้นำอันดีนจะต้องเข้ารายงานตัวกับคนเหล่านั้นเมื่อกลับมารับตำแหน่ง แต่ที่คนพวกนั้นสนใจไม่น่าใช่ตัวฉันท...พวกนั้นสนใจแต่สิ่งที่พวกเรากำลังจะนำกลับไป

ประตูโอโรอน...

“เรากลับถึงผิวน้ำได้ก่อนที่เจ้าโมดาเรจะตามมาทันแน่นอน แต่พลังของฉันทกำลังจะหมดลง ฉันทกำลังจะหลับ...” เสียงอาร์เธอร์ที่พูดออก

มาฟังดูอ่อนล้า “ฉันเชื่อใจเธอนะเทรซ...ขอฉันพักเสียหน่อย แล้วฉันจะ
ตื่นมาขึ้นข้างเธออีกครั้ง”

“ราตรีสวัสดิ์...อาร์เธอร์ ขอให้ฝันถึงลูกชาย...”

2

Jeru-Salem

เยรู...และซาเลม

ความเจ็บปวดยังคงฝากรอยเอาไว้ ซี่โครงและแขนซ้ายของ
ฉันยังไม่กลับมาสมบูรณ์ การบาดเจ็บจากใต้ท้องทะเลที่ท่วมทับกับวาล์ว-
ลัมเปอร์ยังไม่จางหาย ถึงแม้จะได้รับการรักษาไปบ้างแล้ว แต่ในเมื่อ
หน่วยแพทย์ให้นอนพัก ฉันก็ต้องตอบปฏิเสธ

เวลา...เวลาเป็นสิ่งที่เราไม่มี และเมื่อยที่กำลักรอเราอยู่ ณ ซาเลม
ซึ่งอยู่เหนือวอชิงตัน ดี.ซี. ที่จมอยู่ใต้น้ำก็ดูเหมือนว่าจะไม่เคยให้เวลาแก่ใคร
ไม่ว่าร่างกายฉันจะเป็นอย่างไรไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ฉันจะยังมุ่งมั่น
ไปที่เป้าหมาย...เป้าหมายเดียว...ทำลายประตูลูซิเฟอร์

“เราจะพยายามจัดการเรื่องประตูลูซิเฟอร์ให้เร็วที่สุดครับ ผบ.”

ฉันพยักหน้ารับสิ่งที่ลุงเครสบอก อาร์เธอร์ถูกสะพายไว้ด้านหลัง
ขณะฉันกำลักรอเครื่องบินเจ็ตที่เตรียมเข้าสู่รันเวย์ ชายผมสีดอกเลาคนนี้เป็น

คนที่ฉันไว้ใจ เขากับเรเชลอยู่ข้างฉันตลอดมา

ลมทะเลพัดกระโชก เมฆดำลอยอยู่ไกลออกไป ฉันยืนอยู่บน
ดาดฟ้าของเรือเดสทินีที่มีขนาดยักษ์ เรเชลกำลังจัดการเรื่องประตูดอโรออน
ที่ถูกนำขึ้นมาจากเปโตรชายส์ เครื่องบินเจ็ตลำหนึ่งกำลังเคลื่อนตัวออกสู่
รันเวย์ ฉันกับอาร์เธอร์ต้องไปยังส่วนบัญชาการเพื่อรายงานสถานการณ์
และผลของคำสั่งที่ได้รับ

เมเชีย...รอพวกเราอยู่ที่ซาเลม

“พวกนั้นเป็นยังงี้บ้าง” ฉันถามถึงพวกอิงกริตและคนของเรืออิจิส
คำถามที่ว่านั้นรวมไปถึงคนของโนมที่เราจับเอาไว้

“ก็เป็นอย่างที่คิดครับ” ลุงเครสเบ้ปากแล้วยกไหล่ “โวยวายกัน
แทบทุกคน คนที่สุดุดำจะเป็นอิงกริตกับคนของโนมที่ชื่อ คาเรน ไม่สิ...
คนหลังนี้ไม่เรียกว่าหนักหน่อยแล้ว น่าจะต้องบอกว่าหนักมาก” เขาเล่า

“แล้วออสละ” ฉันถามก่อนจะหันมองไปที่เครื่องบินเจ็ตซึ่งกำลัง
เตรียมพร้อมออกเดินทาง

“เขาไม่ได้พูดอะไร”

คำตอบที่ได้ทำให้ฉันพยักหน้าซ้ำๆ เพราะคิดว่าชายคนหนึ่งที่ว่าน่าจะมี
ปฏิกริยาแบบนี้มันถูกต้องแล้ว

“ไม่ถามอะไรเลยรี” ฉันถามย้ำ

“ไม่ครับ...เขาไม่ถามอะไรเลย” เครสถอนใจเบาๆ

“ฝากเดสทินีด้วย...ลุงเครส” ฉันมองไปที่ดวงตาของชายตรงหน้า
และเรียกเขาด้วยคำที่เคยเรียกก่อนตัวเองจะมารับหน้าที่ในปัจจุบัน ชาย
วัยกลางคนส่ายหน้าซ้ำๆ เขามองยิ้มก่อนจะถอนใจเบาๆ แล้วพูดกับฉัน

“ไม่มีเด็กผู้หญิงคนนั้นแล้วครับ ไม่มีเด็กผู้หญิงชื่อเทเรซ่า ที่ยืนอยู่
ตรงหน้าผมคือคนที่ผมภูมิใจ...” เขาพูดขณะจ้องมาที่ฉัน สายตายืนยัน
คำพูดของตัวเองเป็นอย่างดี “มีเพียงความเข้มแข็งที่จะทำให้ทุกสิ่งจบลง

“ได้ มีเพียงความเข้มแข็งเท่านั้นครับ...พลโทออสบอร์น”

ฉันทึ่งฟัง สายลมไล่เส้นผมสีทองที่ระยิบระยับบนบ่า กลิ่นเกลือเค็มลามา
กับกลิ่นพายุที่โกล้ำเข้ามา เสียงเครื่องยนต์ของเครื่องบินเจ็ตดังขึ้นเตือนให้
รู้ว่าถึงเวลาต้องออกเดินทาง ฉันทันมองชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า
และสุดท้ายก็ยิ้มบางแล้วกล่าวกับเขา ก่อนเดินไปที่เครื่องบินเจ็ตซึ่งกำลัง
จะทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

“บางครั้งเทเรซาคนที่ชอบของฝากของคุณก็ยังอยู่ในตัวฉัน...
มนุษย์เราไม่สามารถเข้มแข็งได้ตลอดไปหรอกนะ”

“คนทั่วไปอาจจะเป็นอย่างนั้น แต่คนที่ผมรู้จักเข้มแข็งอย่างที่ผม
พูด และยินดีรับใช้เธอคนนั้นไปจนกว่าชีวิตแก่ๆ นี้จะสิ้นสุดลง” ลุงเครส
ว่าอย่างนั้น และฉันเชื่อคำพูดของเขา ถึงแม้โลกนี้จะมีแต่คาลวง ถึงแม้
กระทั่งตัวฉันเองยังไปปดและหลอกลวง แต่มีเพียงชายคนนี้และเรเซล...
สองคนนี่เท่านั้นที่ฉันไว้วางใจ...แม้จะต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน

“พร้อมออกเดินทางแล้วครับพลโทออสบอร์น” นักบินพูด
กับฉันหลังจากเข้าประจำการ โดยฉันนั่งอยู่ด้านหลังและมีอาร์เธอร์วาง
อยู่ข้างๆ

“ออกเดินทางได้ เมื่อยังไม่ขอรับรองใครนานเสียด้วย” ฉันพูดก่อน
จะตบพนักเก้าอี้ นักบินที่อยู่ด้านหน้าสองสามครั้ง แล้วหยิบหมวกแบบ
เดียวกับนักบินตรงหน้ามาสวมใส่ เตรียมพร้อมสำหรับการบินด้วยความ
เร็วเหนือเสียง

“ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกหอบังคับการ จะออกบินสู่ทะเล ผู้โดยสาร
คือ พลโทเทเรซา ออสบอร์น ขอคำสั่งอนุญาตขึ้นบิน” นักบินติดต่อไปยัง
หอบังคับการของเรือเดสทินี่พร้อมกับหันหน้าเครื่องไปยังรันเวย์บนเรือ
ขนาดยักษ์ที่เปรียบเสมือนบ้านของฉัน

“เดสทินี่ทราบแล้ว อนุญาตให้ออกบินใน...สิบ...เก้า...แปด...” ดูเหมือนเรเชลจะไม่อยู่ในห้องบังคับการ เสียงที่ตอบกลับมาเป็นของทหาร นายอื่น จันหลับตาแล้วฟังหลังไปยังผนังฟัง ฟังเสียงนับถอยหลัง

“สี่...สาม...สอง...หนึ่ง...ออกบินได้ซิลเวอร์ฮอว์ก”

หลังได้รับสัญญาณ เสียงไอพ่นก็ดังกระหึ่ม เครื่องบินพุ่งตรงออกไปด้านหน้า แรงเฉื่อยจุดจันไปด้านหลังจนติดกับผนังเก้าอี้ เสียงแหลมสูงจากเครื่องยนต์ดังลั่น เครื่องบินที่จันกำลังโดยสารพุ่งไปด้านหน้าด้วยพลังและความเร็วสูงสุด ก่อนจะทะยานออกจากรันเวย์...บินสู่ท้องฟ้า

“ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกเดสทินี่...เรากำลังมุ่งหน้าสู่ซาเลม”

สิ้นเสียงนักบิน จันลืมตาแล้วมองท้องฟ้าที่อยู่รอบตัว หลังจากนั้น ก็ถอนใจยาวก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง ปล่อยให้เครื่องบินที่กำลังจะใช้ความเร็วเหนือเสียงพาตัวเองไปเผชิญหน้ากับบรรดาผู้มีอำนาจมากที่สุดในโลกยุคที่มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่บนเกาะประดิษฐ์

จันหลับตา...พัก่อน...เพื่อออมแรงไว้พบกับการเจรจาที่น่าจะหนักหนาที่สุดครั้งหนึ่ง

เวลาผ่านไปนานพอดู จากนาฬิกาเปลี่ยนเป็นชั่วโมง จากชั่วโมง ยืดยาวเป็นหลายชั่วโมง และแล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น...

“ท่านนายพลครับ”

“ท่านนายพล...”

“ท่านนายพลขอสปรน”

จันลืมตาตื่นเมื่อได้ยินเสียงเรียก ไม่ดี...จริงๆ ก็ได้หลับลึกอะไร มากมายนัก เครื่องเจ็ตไม่ได้สะดวกสบายเหมือนเครื่องบินลำเสียง เมื่อลืมตาตื่น รอบข้างยังมีแต่ท้องฟ้า แต่ดูเหมือนเรากำลังจะถึงที่หมาย ในไม่ช้า

“เรากำลังจะลงสู่ซาเลมแล้วครับท่านนายพล” นักบินบอก และเมื่อได้ยินดังนั้นฉันก็ตอบออกไปทันที

“ฉันพร้อมแล้ว ลงไปที่ซาเลมกันเลย”

“ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกหอบังคับการซาเลม ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกหอบังคับการซาเลม อากาศยานสังกัดอันติน ไค้ด เอ.วัน.โอ.โอ.ซีโร่. ขอลงจอดที่ท่าอากาศยานทิศใต้ ขอคำสั่งอนุญาตลงจอดที่ท่าอากาศยานทิศใต้” นักบินเริ่มติดต่อกับภาคพื้นดินเพื่อยืนยันการอนุญาตลงจอด ก่อนหน้าเข้าเขตนี้เขาน่าจะติดต่อไปแล้วครั้งหรือสองครั้ง เพราะซาเลมมีระบบป้องกันที่รัดกุม หากมีเครื่องบินหรือเรือต้องสงสัยเข้ามาในเขตนี้...จะโจมตีใส่อย่างไม่ปราณี

“หอบังคับการที่สี่แห่งซาเลมเรียกซิลเวอร์ฮอว์ก เอ.วัน.โอ.โอ.ซีโร่. ซาเลมเรียกซิลเวอร์ฮอว์ก เอ.วัน.โอ.โอ.ซีโร่. พันตรีเบเนดิกส์ บาสเลอร์ พลโทเทเรซ่า ออสบอร์น คุณได้รับการยืนยันให้ลงจอด ยืนยันให้ลงจอด”

เครื่องบินไม่ได้ลดระดับทันทีที่ได้ยินคำอนุญาต แต่หลังจากนั้นไม่นานเราก็ลดเพดานบินลง หลังจากผ่านชั้นเมฆ สิ่งก่อสร้างขนาดยักษ์สีขาวเงินที่ยกตัวสูงเหนือผิวทะเลหลายร้อยเมตรก็ปรากฏเด่นชัดตรงหน้า ศูนย์กลางอำนาจทั้งหมดของโลกปัจจุบัน สถานที่อยู่ของผู้มีอำนาจมากที่สุด

ซาเลม...หน่วยบัญชาการใหญ่ที่ทางปีกแห่งอำนาจ ปกครองบลูเวิลด์ เกินกว่าครึ่งของโลกนี้

อาคารสีขาวสร้างในรูปแบบคล้ายปราสาทโบราณที่มียอดสูงหาล้างเรียงกันเป็นวงกลม ตัวปราสาทใช้ปราสาทแบบยุโรปกลางเป็นต้นแบบ ผ่นังแซมด้วยกระจกใสเป็นระยะ ทางเดินยาวที่เชื่อมต่อปราสาทแต่ละหลังเข้าด้วยกันสร้างจากโลหะสีเงินคลุมด้วยวัสดุโปร่งใส อาคารสูงสี่ห้าชั้นกระจายตัวราวกับรายล้อมปราสาท ลานบินที่เรากำลังลดระดับ

เข้าหาอยู่ทางด้านทิศใต้ ขนาดของซาเลมนั้นราวกับบลูเวิลด์ย่อมๆ และสถานที่ตั้งในจุดนี้คือท้องทะเลที่เคยเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ท้องทะเลที่ท่วมทับเพนตากอน...เหนือวอชิงตัน ดี.ซี.

“ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกหอบังคับการซาเลม ซิลเวอร์ฮอว์กเรียกหอบังคับการซาเลม อากาศยานสังกัดอันดิน โค้ด เอ.วัน.โอ.โอ.ซี.อี. กำลังลดระดับ...เรากำลังลดระดับ”

“ใช้ลานบินที่สอง คุณจะเห็นสัญญาณเป็นลู่อแสงสีเขียว” เสียงสั่งการดังเข้ามา

“ซิลเวอร์ฮอว์กรับทราบ...” หลังตอบรับคำ นักบินก็พาเครื่องบินลงต่ำ รัศมีขนาดใหญ่ที่มีแสงสีเขียวกะพริบปรากฏขึ้น นักบินพาขึ้นและตัวเครื่องลงสู่จุดหมายนั้น ไม่นานนัก...เราก็กองสู่ซาเลม สิ่งก่อสร้างที่อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลนับร้อยเมตร

“พลโทออสบอร์น...เมเชียรออยู่ที่เซเลสกา” ทหารนายหนึ่งซึ่งอยู่ในชุดสีขาวมารอแจ้งฉันหลังจากเครื่องบินจอดสนิทและฝาครอบห้องโดยสารเปิดออก

“ขอบใจมากเบน เดียวฉันกลับมา” ฉันบอกกับนักบิน

“ผมจะตรวจเช็คเครื่องและจัดการเรื่องเชื้อเพลิงให้เรียบร้อยก่อนท่านกลับมาครับ ท่าน ผบ.”

ฉันพยักหน้ารับคำที่เขาพูด และลงไปตามบันไดที่คนของซาเลมนำมาเทียบกับตัวเครื่อง หลังจากนั้นนายทหารที่มารับก็เปิดประตูรถสีขาวเพื่อให้ฉันโดยสารเข้าสู่ปราสาทสีขาวที่สูงที่สุดในห่าหลัง ศูนย์กลางของทุกสิ่งในซาเลม

ฉันเข้าไปนั่งในรถที่ถูกเตรียมมา หลังจากประตูข้างที่นั่งด้านหลังปิดลง นายทหารที่มารับก็เปิดประตูหน้าแล้วเข้าไปนั่งคู่กับคนขับ ก่อน

ส่งสัญญาณมือให้ทหารยศต่ำกว่าออกรถ ส่วนตัวเขาเองหันมาพูดกับฉัน

“เห็นว่าพลโทบินออกจากแปซิฟิกมาเลยหรือครับนี่ แหม...ล้ำแย่เลยนะครับ” เมื่อเขาเริ่มพูดฉันก็เริ่มไม่ค่อยสบายอารมณ์ ไม่รู้เป็นเพราะอะไร แต่เมื่ออยู่ได้น้ำบอปปี้ อยู่กับตัวเองและความเจียบนานมากๆ เข้า พวกเรามักจะสัมผัสความจริงใจในคำพูดของแต่ละคนได้

“นั่นสินะครับ...หอกวิญญาณที่ว่า ซิกฟรีดใช่ไหมครับ ใต้เจ้าคนที่ถูกกักไว้ในนั้น”

ฉันขมวดคิ้ว...จ้องหน้า...และจ้องหน้า ก่อนจะพูดออกไป

“ถ้าไม่รู้จักราร์เธอร์หรือซิกฟรีดดี...อย่าได้เรียกชื่อพวกเขา ถ้าไม่มีสองคนนี่คนในซาเลมก็อยู่อย่างสุขสบายได้อีกไม่นานหรอก” ฉันว่าเสียงขุ่นด้วยความไม่พอใจ ไม่ชอบให้ใครมาพูดถึงอาร์เธอร์โดยไม่รู้จัก ไม่ชอบให้ใครทำแบบนั้น แม้กระทั่งกับออกตาเวียหรือซิกฟรีดก็ตาม

ดูเหมือนคู่สนทนาของฉันเองก็จะมีความสามารถด้านการจับความรู้สึกในน้ำเสียงและคำพูด เขายิ้มแหย่แล้วเจียบไปทันที ซึ่งเป็นเรื่องดี เพราะขณะที่รถยังแล่นอยู่ ฉันจะใช้เวลาที่เหลือหลับตาและทำสมาธิให้ปลอดภัย

ฉันไม่รู้วารถกำลังแล่นอยู่ส่วนไหนของซาเลม แต่คำนวณจากเวลาที่ผ่านไปน่าจะเดินทางมาได้ราวครึ่งทางแล้ว ฉันเคยมาที่ซาเลมหลายครั้ง ก่อนหน้านี้อาจทำให้พอจะคุ้นเคยกับที่นี่อยู่บ้าง แต่ก็เพียงแค่คุ้นเคยกับสถานที่ ส่วนเรื่องคนที่อาศัยอยู่ที่นี่ ไม่ว่าอย่างไรฉันก็คงไม่สามารถคุ้นเคยกับการใส่หน้ากากของคนพวกนี้ได้ คนที่อยู่ในซาเลมมีเพียงสองพวกคือคนที่มียานาจ และคนที่อยากได้ยานาจ

รถยนต์พาฉันผ่านทิวไม้ที่ตัดแต่งเป็นทรง อาคารสีขาวเรียงรายสองข้างทาง ถนนสีเทานำพวกเราตรงสู่ปราสาทสูง มุ่งสู่เซเลสกา ทหารรักษาการณ์กระจายตัวอยู่ทั่วซาเลม ชุดเครื่องแบบสีขาววลิสี่ที่ด้านข้าง

ลำตัวมีไว้บอกยศ ไล่จากแดง น้ำเงิน เขียว เหลือง และขาว

ทหารพวกนี้แยกจากหน่วยอื่นๆ และขึ้นตรงต่อชาเลมเท่านั้น ส่วนอาวุธและเครื่องมือที่ใช้นับว่าเป็นวิทยาคารล้ำยุคที่สุดเท่าที่โลกนี้จะมีได้

ในที่สุดรถก็แล่นผ่านอุโมงค์ยาว ลอดกำแพงขนาดใหญ่เพื่อเข้าสู่เขตปราสาทศูนย์กลางที่คนของชาเลมเรียกติดปากว่า เซเลสก้า รถยนต์จอดด้านหน้าปราสาท ทหารเจ็ดแปดนายจ่อปืนมาที่ฉันทันทีเมื่อลงจากรถ เป็นเรื่องที่ฉันพบค่อนข้างบ่อยเมื่อมาที่นี่ คนพวกนี้มองว่าอาร์เธอร์เป็นอาวุธและเป็นอันตรายต่อพวกเมเซีย

“เดี๋ยวก! พลโทออสบอร์นได้รับอนุญาตเรื่องนี้แล้ว!” นายทหารที่มารับยกมือบอกแล้วหันกลับมาพูดกับฉัน “ดูเหมือนคุณจะได้กลับมาที่นี่นานเลยนะครับ...หลายคนจึงลืมเรื่องคุณ ลืมเรื่องลอสต์ชายด์”

ฉันนิ่ง ไม่ตอบอะไร นายทหารคนที่พาเรามาจึงหันไปบอกทหารที่เฝ้าส่วนหน้าของเซเลสก้า “พวกนายไม่รู้จักชื่อออสบอร์นรี ไม่นานนะ...คนที่จบมาจากเยรูซังก็จะต้องรู้จักชื่อนี้ เทเรซ่า ออสบอร์น”

เมื่อสิ้นคำพูดนั้น นายทหารที่ยืนอยู่ที่นั่นก็จ้องฉันเป็นตาเดียว ไกลจากชาเลมไปทางตะวันออกราวสามสิบลีล์ทะเลมีหน่วยทหารที่ขึ้นตรงต่อชาเลมตั้งอยู่ เป็นอาคารสี่เทาหม่น แบ่งพื้นที่เป็นสองส่วน หนึ่งคือหน่วยทหารฝึกหัด และสองคือหน่วยปฏิบัติการ ฉันเอง...ก็เคยอยู่ที่นั่นผ่านการฝึกหัดโหดได้ท้องทะเลโดยครูฝึกที่ขึ้นชื่อว่าโหดร้ายที่สุด โหดมากกว่าทีมซิลที่ขึ้นชื่อสมัยโลกเก่าเสียอีก

“พลโท...” เสียงเรียกทำให้ภาพเก่าๆ หายไป ฉันมองผ่านสายตาที่จ้องมายังตัวเอง หลังจากนั้นก็สะพายอาร์เธอร์ไว้ด้านหลัง ก่อนจะเดินขึ้นบันไดที่ปูด้วยพรมสีน้ำเงินเข้มเพื่อเข้าสู่เซเลสก้า ปราสาทสีขาวซึ่งเป็นที่อยู่ของเมเซียทั้งหลาย

โถงสีขาวมีโคมระย้าแขวนอยู่ด้านบน ผนังส่วนใหญ่เป็นกระจกใส

แต่ความหนาของกระจกแต่ละบานน่าจะมากกว่าสิบนิ้ว ด้านในปราสาทไม่ได้ตกแต่งอะไรมากนัก มีเพียงภาพวาดขึ้นชื่อจากโลกเก่าที่แขวนอยู่ตามผนัง บันไดเวียนพาเราสู่ชั้นสอง พรหมสีน้ำเงินที่ปูตั้งแต่ประตูหน้ามาจบลงที่หน้าลิฟต์แก้ว นายทหารที่มากับฉันเข้าไปในตัวลิฟต์แล้วกดรหัสพร้อมกับกระบุชั้น หลังจากนั้นตัวเขาเองก็ออกมาอยู่นอกลิฟต์

“เชิญครับท่านนายพล ลิฟต์จะพาคุณไปยังห้องประชุม”

เมื่อเดินตรงเข้าสู่ลิฟต์ ไม่นานประตูโปร่งใสก็ปิดลง ลิฟต์แก้วพาฉันขึ้นสู่ส่วนบนของเซเลสกา ความสูงเพิ่มขึ้นทุกขณะ ภาพที่เห็นจากมุมสูงคือซาเลมที่เต็มไปด้วยความมั่งคั่ง ฉันพยายามมองไปทางทิศตะวันออก แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นเยรู

เวลาที่ลิฟต์ใช้ขึ้นสู่ด้านบนไม่นานนัก เมื่อมันจอดนิ่งสนิทประตูก็เปิดออก ทหารหลายนายเฝ้าอยู่ด้านหน้า ดูเหมือนสิ่งที่เราคุยกับทหารยามในชั้นล่างคนพวกนี้จะรับรู้ด้วย กล้องวงจรปิดน่าจะส่งภาพมาที่นี้แล้ว

“ยินดีต้อนรับครับท่านนายพล เชิญเดินตามทางสายนี้ไปเลยครับ เมะเชียรขอบคุณอยู่ที่ห้องประชุม” ทหารนายหนึ่งพูดพร้อมกับสั่งให้ทหารอีกนายเปิดประตู แต่ฉันยังไม่เดินไปตามเส้นทางนั้น

“ขอน้ำหน่อย” ฉันว่า

“ท่านว่าอย่างไรครับ” นายทหารตรงหน้าขมวดคิ้วสงสัย

“ขอน้ำฉันหน่อย น้ำนั้น...นั่นก็ได้” ฉันพูดพร้อมกับชี้ไปที่เหยือกแก้วซึ่งวางอยู่บนโต๊ะสีขาว คู่สนทนาดูเหมือนจะไม่ค่อยเข้าใจ จนฉันต้องพูดอีกครั้ง

“คนที่ จะเข้าพบเมะเชียรไม่ใช่ฉันเพียงคนเดียว เพื่อนฉันจะไม่ตื่นถ้าไม่มีน้ำเชื่อมเราเข้าด้วยกัน” ฉันพูดพร้อมกับหยิบอาร์เธอร์ที่สะพายอยู่บนหลังออกมา ทหารสองสามนายทำท่าจะหยิบอาวุธด้วยความตกใจ แต่คนที่ดูเหมือนหัวหน้าให้สัญญาณห้ามไว้

“หอกสีทอง...อาร์เธอร์ใช่ไหมครับท่าน หอกวิญญานที่พวกเรา ได้มาจากทะเลอีเจียน และผู้ครอบครอง อดีตนายทหารที่จบจากเยรูโดย สร้างวีรกรรมไว้หลายครั้ง พลโทเทเรซ่า ออสบอร์น” ทหารนายนั้นพูด พร้อมกับเดินไปหยิบเหยือกน้ำด้วยตัวเอง และเมื่อฉันยื่นมือที่กุม อาร์เธอร์เอาไว้ออกไปด้านหน้า...เขาก็เทน้ำลงบนมือของฉัน

“อาร์เธอร์...นายได้ยินฉันไหม ถึงเวลาที่เราต้องคุยกับคนพวกนั้น แล้ว” ฉันส่งความคิดตรงไปยังหอกสีทองที่อยู่ในมือ

“ฉันอยู่ข้างเธอเสมอ...เทรซ”

เสียงคุ้นเคยตรงสู่สมองของฉัน มันทำให้เกิดรอยยิ้มที่มุมปาก ฉันออกเดินมุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่ทอดยาวไปยังห้องประชุมที่เหล่า เมธีเยรอรเราอยู่

เสียงสั่นรอกเท้าของกองทัพกระแทกพื้นก้องโง่ทางเดินที่มีหลังคาโค้งมน ชุดทหารประดับยศสีขาวทำให้รู้สึกเคลื่อนไหวไม่ค่อยสะดวกนัก ชายโครงทางด้านซ้ายและหัวไหล่ยังเจ็บอยู่บ้างเป็นบางเวลา ฉันมองไปยังบานประตูสีขาวขลิบทองที่หุ้มด้วยกระจกก้นกระสุน ว่ากันว่าน่าจะป้องกันได้แม้แต่แรงระเบิด

บานกระจกถูกตั้งขึ้นสู่ด้านบนอัตโนมัติ บนบานประตูสีขาวนั้น มีตรามงกุฎวางตัวเหนือเกลียวคลื่น และเมื่อประตูสีขาวเปิดตัวออก...ฉันก็เดินเข้าสู่ห้องประชุมที่เหล่าผู้กุมอำนาจของโลกใบนี้รวมตัวกันอยู่

ชายชราและหญิงชรานั่งเรียงราย เห็นเส้นผมสีหงอกเห็นชัดเจน เป็นครั้งแรก ฉันอยู่ต่อหน้าบัลลังก์สูงนับสิบๆ บัลลังก์ พวกคนที่เรียกตัวเองว่า เมธีเยร นั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น มันมีพนักงานสีขาวสูงขึ้นไปอีกนับสิบเมตร สลักสัญลักษณ์ของแต่ละคนเอาไว้

ฉลาม ราซซีห์ จิ้งจอก พญาอินทรี ช้าง อสรพิษ หรือแม้กระทั่งแมลงเล็กๆ อย่างเช่นผึ้ง...ก็ยังถูกมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนแต่ละตำแหน่ง

สัญลักษณ์ของสัตว์ต่างๆ อยู่เหนือสัญลักษณ์มงกุฎสีทอง เงิน และ ทองแดง และได้มงกุฎนั้นมีปีกรองอยู่ข้างใต้ จำนวนปีกและสีของมงกุฎ เป็นการแบ่งระดับของเหล่าเมเซีย ซึ่งผู้มียศสูงที่สุดในห้องนี้คือชายชรา ผอมยาวตรงสีขาวโพลน นัยน์ตาสีเขียวที่กำลังนั่งฟังหลังและเท้าแขนไป ด้านข้างของบัลลังก์สลักรูปราชสีห์

รูฟัส โลโอเนล...ชายซึ่งเป็นผู้นำของเมเซียในปัจจุบัน

“พลโทเทเรซ่า ออสบอร์นรายงานตัวค่ะ” ฉันส่งเสียงทำลายความ เงียบและบรรยากาศตึงเครียด บรรดาคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ฉันต้อง แหงนหน้ามอง มีหลายคนต้องยอมรับว่าพวกเขาไม่ใช่คนธรรมดา เพราะ เพียงแค่สายตาเหล่านั้นจ้องรวมมาที่ฉันก็เกิดความตึงเครียดขึ้นทันที

แต่...บางคนก็ไม่ใช่ บางคนน่าจะเพียงสืบเชื้อสายมา...แต่ตัวเอง นั้นเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความรุ่งโรจน์ ไม่ใกล้เคียงคำว่า ‘ยิ่งใหญ่’ แม้แต่น้อย

“เลิกเป็นเงาแล้วสินะ” เสียงหนึ่งดังขึ้น แตรูฟัส โลโอเนล ยังตีหน้า เข้มจ้องมองมาที่ฉัน

“จะฆ่าลอสต์ซายด์สองคนนั้นเมื่อไร ตามคำสั่งคือจัดการฆ่าหลัง จากไดโนอาห์มาแล้ว ทำไมเธอยังปล่อยคนพวกนั้นไว้ คิดทำทนายอำนาจ ของพวกเรา” หญิงสาวผมสีน้ำตาลแซมด้วยขาวพูดเสียงเย็นเยียบ จากการพูด น้ำเสียง และสายตา ทำให้เธอเป็นหนึ่งในเหล่าเมเซียที่ฉันไม่ อยากเข้าปะทะด้วย

“เราไม่รู้ว่าหอกเล่มที่ดีที่สุดที่เป็นกุญแจของประตูซิเฟอร์เป็นผู้หญิง หรือชาย ฉันคิดว่าการเก็บชีวิตเจ้าพวกนั้นไว้ก่อนน่าจะดีกว่า” ฉันตอบ เสียงเรียบ สายตามองตรงไปยังผู้ถามที่น่าจะกำลังมองจับผิดจากบน บัลลังก์ และเมื่อเธอขยับมือขึ้นเท้าคาง...ฉันก็รู้ว่าจะรอดไปอีกเรื่อง

“จริงสินะ ถ้าหอกอีกเล่มไม่ใช่วิญญาณผู้ชาย...ก็ไร้ประโยชน์”

หญิงสาวคนนั้นพูดขึ้นโดยหันไปมองหญิงสาวผมสีแดงสด ซึ่งทำได้ตาด้วยสีน้ำเงินเข้มเป็นเส้นหนา “สติงเกอร์...เธอว่ายังไง”

หญิงสาวผมสีแดงขมวดคิ้วมองมาที่ฉัน หลังจากนั้นเธอก็พูดออกมา “ฉันฆ่าไอ้ตัวผู้หญิงนั่นสิ เหลือแค่ไอ้ตัวผู้ชายไว้พอ” คำพูดหยาบคายกับสายตาฉายแววบ้าคลั่งเป็นของผู้อยู่บนบัลลังก์สลัดรูปผึ้ง แม่เสียที่ใครๆ เรียกด้วยชื่อ...สติงเกอร์

“สิบเจ็ดคนเป็นแค่ก้อนกรวด...” เสียงอาร์เธอร์ดึงเข้ามาในสมอง “หกคนไม่น่าเป็นศัตรูด้วย และคนคนนี้น่ายุ่งด้วยแม้แต่น้อย สายตาของเธอบ้าคลั่ง...ผู้หญิงคนนี้ชอบการฆ่า” ชายหนุ่มที่สถิตอยู่ในหอกสีทองบอกฉัน

“การลงสู่ประตูสุชีเฟอร์อาจต้องใช้ประโยชน์จากคนพวกนี้ เรายังไม่รู้ตำแหน่งที่แท้จริงของประตุนั้น และยังไม่รู้วิธีไปถึง เป็นไปได้ว่าจะต้องใช้ลอสต์ชายด์ที่เหลือค่ะ” ฉันพยายามทำให้ชีวิตของสองคนนั้นยืนยาวขึ้นเท่าที่จะทำได้

“สติงเกอร์ เพราะคำสั่งเธอครั้งก่อนที่สั่งให้เฮลิคอปเตอร์ขึ้นบินไล่ล่าพวกนั้น ก็ทำให้เราเสียลอสต์ชายด์ไปแล้วคนหนึ่ง...” รูฟัส ไลโอเนลที่นั่งเงียบมานานเริ่มพูด น้ำเสียงแผ่วอำนาจทำเอาสติงเกอร์นิ่งแล้วผายมือ ก่อนจะทิ้งตัวไปยังผนัง

“ก็ช่วยไม่ได้ มีแผนแล้วไม่บอกพวกเรา คนของเรานรีบเรื่อเดสทินี่รายงานมา ฉันก็สั่งคนให้จัดการพวกนั้นนะสิ” เธอกำลังพูดถึงคำสั่งที่ให้เฮลิคอปเตอร์โจมตีพวกเราดอนทำตามแผนเพื่อแทรกซึมเข้าไปในกลุ่มโนม

“พลโท...” หัวหน้าของเมสเซียเรียกฉันเสียงเรียบ แต่แวตานั้นแข็งกร้าว

“ค่ะ...ท่านรูฟัส” ฉันรีบตอบรับ

“ถ้าฝ่ายอื่นได้ตัวคนพวกนี้ไปน่าจะสร้างปัญหาให้เราจัดการพวกนั้นแล้วนำหอกสองเล่มนั้นกลับมาที่ซาเลมซะ”

คำสั่งที่ฉันไม่อยากได้ยินที่สุดออกจากปากคนที่ไม่อยากขัดคำสั่งมากที่สุด

“เทรซ...บอกไปว่า หลังจากได้ประตูดอโรนอนมา ทำให้รู้ว่าต้องมีวิญญาณที่จะมาเป็นพลังในการเปิดประตูดุชีเฟอร์ ยังโชคดีที่เราไม่ฆ่าพวกนี้ไป พุดไปด้วยหน้าหนึ่งๆ อย่าให้พวกนั้นจับได้” ทันทีที่อาร์เธอร์รู้ว่าฉันตกใจ เขารีบแทรกเข้ามาในสมอันทันที และฉันก็ทำตามที่เขาว่า

“ประตูดอโรนอนที่นำขึ้นมาจากเปโตรซาซีสในกัวลาลัมเปอร์ทำให้เรารู้ว่าต้องมีวิญญาณเพื่อเป็นพลังในการเปิดประตู ยังโชคดีที่เราไม่ฆ่าขยะพวกนี้ไปก่อน” ฉันตีหน้าหนึ่งต่อหน้าสายตาเมสเซียนับสิบ

ห้องประชุมนี้เงียบ เหล่าเมสเซียจ้องมองมา โดยตัวฉันเองก็จ้องมองกลับไป และสุดท้าย รูฟัส ไลโอเนลก็มีคำถามใหม่

“อีกนานเท่าไรน้ำตาดุชีเฟอร์จะเกิดขึ้น”

ฉันนิ่ง...นิ่งเงียบทันที...

น้ำตาดุชีเฟอร์ คือสิ่งเดียวที่ทำให้พวกเราถือไฟเหนือกว่า ถึงอำนาจและอิทธิพลของเมสเซียจะมากมายเพียงใด ไม่ว่าพวกเขาจะมีกำลังทหารมากแค่ไหน แต่หากน้ำตาดุชีเฟอร์เกิดขึ้น...ทุกสิ่งที่พวกเขามีจะสลายไปในเวลาไม่นาน แม้แต่ชีวิตของตัวเองก็ยากที่จะรักษาไว้

“อาจจะสามสี่เดือน หรือสองสามปี” ฉันตอบกลับ

“เฮ้ย!” ชายวัยกลางคนหัวล้านร่างกายอ้วนฉุตบไปบนที่เท้าแขนแล้วตะโกนอย่างไม่พอใจ “ระวังคำพูดหน่อย! พวกเราถาม ก็ต้องได้คำตอบ ไม่ใช่มาเล่นลิ้น แกคิดว่าแกเป็นใคร แต่จะเป็นมนุษย์หรือเปล่า ลอสต์ชายด้อย่างพวกแกยังไม่รู้เลย!”

ปกติฉันจะไม่ตอบโต้อะไรมากนักหากเป็นเรื่องของตัวเอง แต่...

คำว่า ลอสต์ชายด์ นั้น หมายถึงถึงเพื่อนๆ ของฉัน หมายถึงถึงบาร์อส ที่ตายไปแล้ว มันทำให้ฉันต้องได้ตอบ

“ใช่ค่ะท่าน...ฉันเป็นแค่ลอสต์ชายด์” ฉันตอบกลับพร้อมตัวตาสายตาจ้องกลับไป ดูเหมือนรูปัส ไลโอเนล เองก็มองคนพูดด้วยสายตาไม่พอใจนัก “แต่...ถ้าไม่มีฉัน หากวันที่ประตูลูซิเฟอร์เชื่อมโลกใบนี้อีกครั้ง แม้แต่เมเซี่ยก็คงไม่รอดจากเจ้าพวกนั้น”

“แก!” เจ้าอ้วนนั้นลุกขึ้นชี้หน้า แต่มีคนขัดขึ้น

“เหม...อย่าหยุดหนีไปเลย กุญโด้ว่า แคฟลโทเขามีอารมณ์ขันเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มหน้าใสผมสีทองยาวสลวยท่าทางเสเพลและอารมณ์ดีเป็นเจ้าของคำพูดนั้น

“วินเฟรด! นั่งนี่มันดูถูกพวกเรานะ!” เจ้าอ้วนนั้นยังไวยวาย ขณะฉันสงบปากนิ่ง

“น่านสิน้า...” คนที่ถูกเรียกว่า วินเฟรด ลากเสียงยาวแล้วทำท่าหัวเราะซ้ำ “งั้น...ฆ่าให้หมดเลยดีไหม ฆ่ามันให้หมดทั้งหน่วยนั้นแหละ เอาศพพวกมันผูกห้อยหัวไว้รอบเรือลำนั้นแล้วให้ขับลากวนไปวนไปวน มาจนศพเปื่อยแล้วร่วงลงทะเล” คนพูดพูดไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดี สิ่งที่ได้ยินและแววตาที่บ่งบอกว่าคนคนนี้พูดจริงเป็นข้อยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าในบรรดาเมเซี่ยมีคนที่ไม่สมควรยุ่งด้วยอยู่หลายคนทีเดียว

ฉันไม่ต่อปากต่อคำอะไร แต่ในใจรู้ว่าคนพวกนี้ถึงแม้จะไม่เห็นค่าของคนอื่น แต่ฉันก็ภูมิใจที่ได้เปรียบที่จะทำให้ไม่มีใครกล้าสั่งฆ่าฉันและคนของฉัน นั่นก็เพราะ...ฉันกับอันดีนเป็นทางรอดเดียวของคนพวกนี้

และในวินาทีนั้นเอง เสียงห้ามก็ดังขึ้น และด้วยความที่เป็นหัวหน้าผู้มีอำนาจสูงสุด ทำให้คนฟังต้องยอมฟัง

“พอก่อน...” เสียงที่สั่งไม่ได้ดังอะไรนัก แต่อำนาจนั้นมีอยู่เต็มเปี่ยม รูปัสนั่งเท้าคางแล้วพูดขึ้นอีกครั้ง “สามสิบวัน...ให้เวลาสามสิบวัน

เราต้องได้ตำแหน่งของประตูลูซิเฟอร์ และต้องรู้ว่าหอกอีกเล่มอยู่ที่ไหน”

คำสั่งประกาศิตดังก้อง แต่ฉันก็ยังสามารถสอดแทรกบางคำพูดที่ทำให้เมเซียทั้งหลายต้องประหลาดใจ

“หอกอีกเล่มเรารู้แน่ชัดแล้วว่าโนมครอบครองอยู่ เพียงแต่พวกนั้นไม่มีลอสต์ชายด์” ฉันว่า

ชายชราผมขาวผู้ออกคำสั่งจึงมาที่ฉัน แต่คนที่พูดออกมากลับไม่ใช่เขา

“อืม...จริงสินะ พวกเธอได้ตัวลูกสาวผู้นำของโนมมาแล้ว คิดจะแลกเปลี่ยนสินะ” หญิงชราบนบัลลังก์สลักลายนกเค้าแมวพยักหน้าช้าๆ เมเซียมีคนแทรกซึมเข้าไปในทุกองค์กร นั่นทำให้เราต้องวางแผนให้ลึกซึ้งและรัดกุม ไม่เช่นนั้น...คงมีเพียงความตายที่รอเราอยู่

“เป็นอย่างที่ฉันคิด” รูฟัสพูดพร้อมกับปรายตามองผ่านหน้าต่างกระจกออกไปยังท้องทะเลเว้งว้าง “เรื่องชีวิตของลอสต์ชายด์สองคนนั้นเก็บไว้ก่อน ยังไม่ต้องลงมือฆ่า ส่วนหอกอีกเล่ม...จัดการเอามันมาเป็นของเราให้เร็วที่สุด”

“คะ...ท่านรูฟัส” ฉันรับคำแต่โดยดีสำหรับคำสั่งนี้ แต่คำสั่งต่อไป...ฉันไม่ยินดีแม้แต่น้อยที่จะต้องทำตาม

“ส่งน้ำกลับไป ส่งมันไปยังที่ที่มันเคยอยู่ อย่าให้ฉันต้องลงมือเอง... เข้าใจนะพลโทออสบอร์น” รูฟัส ไลโอเนลพูดเสียงเรียบเย็น ใบหน้าของเขาไม่มีความกังวล แม้นั่นจะเป็นคำสั่งที่ส่งผลให้ชีวิตมากมายต้องล้มตาย

หากส่งมวณน้ำทั้งหลายกลับสู่ที่ที่มันเคยอยู่ ชีวิตมากมายจะต้องถูกสังเวย ปลายทางที่มวณน้ำไปถึงจะเป็นเหมือนโลกใบนี้...และถึงแม้ไม่อยากยอมรับ

...แต่คนที่อยู่ในโลกนั้นคือผู้คนเผ่าพันธุ์เดียวกับฉัน

“ค่ะ...” ฉันยังตอบรับคำแม่ในใจจะปฏิเสธ หากคนอื่นรู้ความจริงเกี่ยวกับไพรม์ก็ต้องรู้สึกเหมือนฉัน แต่คงต้องยกเว้นเมเซีย เพราะหากเรื่องใดเกี่ยวกับความอยู่รอดของตัวเองแล้ว...คนพวกนี้ไม่มีคำว่าลังเล

อะไรที่อันตรายสำหรับพวกเขา คนพวกนี้พร้อมจะจัดการให้สิ้นซากไปทันที

หลังจากฉันรับคำสั่งเรียบร้อยแล้ว รูฟัสก็ลุกขึ้นยืน กลับหลังหันแล้วเตรียมออกเดิน แต่ก่อนหน้านั้นก็ทิ้งประโยคสุดท้ายที่ทำให้รู้ว่า อำนาจและมันสมองของชายคนนี้สมควรแล้วที่จะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งที่ถือครองอยู่

“การคิดการใหญ่ต้องวางแผนให้รัดกุม แต่การคิดการใหญ่ต่อหน้าผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง...ต้องรัดกุมกว่า คิดว่าเธอคงไม่ทำให้เราผิดหวัง...และต้องให้พวกเราลงมือเอง ไม่อย่างนั้นจะไม่มีอันตืนเหลืออยู่แม้แต่คนเดียว”

พูดจบเหล่าเมเซียทั้งหลายก็ลุกขึ้นยืนแล้วหันหลังเดินออกจากห้องด้วยทางออกด้านหลังบัลลังก์แต่ละบัลลังก์...ปล่อยให้ฉันกับอาร์เธอร์ยืนนิ่งอยู่ในห้องประชุมเพดานสูง รายล้อมด้วยบานกระจกใสซึ่งสามารถมองผ่านไปยังทะเลที่อยู่ไกลออกไป

ดูเหมือนพวกอิงกริตและออสจะยังรอดตายไปได้ หน่วย
โจมตีและลอบสังหารของสติงเกอร์ขึ้นชื่อ แถมความบ้าคลั่งนั้นไม่ใช่แค่หลักการ คนคนนี้เป็นคนของตัวเองแทรกซึมไปทุกองค์กร ในอันตืนเองก็มีคนของเธอแฝงตัวอยู่ ตัวอย่างครั้งที่ร้องลึบตาลมาเรียนานั่นน่าจะเป็นชัดเจนที่สุด เพราะการโจมตีของเฮลิคอปเตอร์ติดอาวุธนั้นเป็นคำสั่งโดยตรงจากเมเซีย และมันทำให้บารอสตาย...

จบเรื่องที่ต้องคุยกับเมเซีย ลิฟต์ตัวเดิมพาฉันลงสู่ด้านล่าง เซเลสก็เต็มไปด้วยกระจกงดงามและมีสีขาวสะอาดตา ความงามของมัน

นั้นแตกต่างจากจิตใจของผู้อยู่อาศัย ความคิดและจิตใจของเหล่าเมเซีย มีดำดิ่งและมองประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก

ฉันพาตัวเองออกจากปราสาทสีขาวโดยเหยีบไปบนพรมสีน้ำเงิน รถยนต์คันเดิมกับนายทหารคนเดิมรอฉันอยู่

ยังมีเรื่องรอให้กลับไปจัดการที่อันดิน ประตูดอโรอนที่เรานำขึ้นมาไม่สามารถเปิดได้อีกครั้ง สิ่งที่ต้องคือการคือข้อยืนยัน วัสดุที่ถูกนำมาสร้างประตุนั้นน่าจะยืนยันสมมุติฐานของพวกเราได้ว่ามันมาจากไหน เป็นวิทยาการของใคร

“เครื่องบินเตรียมพร้อมแล้วครับท่านนายพล” นายทหารคนเดิมแจ้งทันทีเมื่อฉันเดินมาถึงบันไดหินอ่อนด้านหน้าเซเลสซ่า ฉันยังไม่พูดอะไรออกไป สายตากวาดมองไปรอบซาเลม

ตึกและอาคารที่งดงามช่างต่างจากโลกภายนอก ต่างจากความ เป็นจริงที่มนุษย์ประสบ วันเวลาของซาเลมน่าจะผ่านไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของผู้อยู่อาศัย มีเขตที่อยู่อาศัยที่นี้เช่นกัน ส่วนนั้นจะแยกออกไปทางตะวันตก ผู้คนที่มิลิธีอียูอาศัยที่นั่นล้วนเกี่ยวข้องกับเมเซีย และนายทหารระดับสูงของที่นี่

“พลโท...เชิญครับ” ทหารนายนั้นเปิดประตูรถ เขาไม่เปิดโอกาสให้ใครก็แล้วแต่อยู่ที่ปราสาทหลังนี้นานนัก เพราะซาเลมไม่ต้อนรับคน ภายนอก

“ฉันจะไปที่ยูรู” คำพูดของฉันทำให้ทหารนายนั้นเลิกคิ้วสูง เขาทำหน้าตีก่อนจะพูดออกมา

“แต่นั่นไม่ได้อยู่ในหมายกำหนดการที่ท่านแจ้งมานะครับ คงจะเป็นไปไม่ได้”

หลังเขาพูดจบ ฉันก็จ้องตาแล้วย้าด้วยน้ำเสียงเข้ม

“ฉันจะไปที่ยูรู ลองถามไปเมเซียสิ ว่าฉันไปที่ยูรูได้ไหม” ฉัน

อยากกลับไปยังสถานที่ซึ่งเคยใช้ชีวิตอยู่ช่วงหนึ่ง ความทรงจำอันงดงามที่มีอยู่ไม่มากนักยังคงถูกฝังไว้ที่นั่น ไม่ใช่สถานที่ที่ทำให้คิดถึง แต่เป็นชายคนหนึ่งซึ่งเคยอยู่ที่นั่นพร้อมกับฉัน ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นเฒ่าพันธุ์เดียวกัน ลอสต์ชายด์...เฒ่าพันธุ์ที่เกิดขึ้นจากผู้ส่งมวลงน้ำมหาศาลมากวาดล้างโลกนี้

...และกำลังจะส่งความตายที่โหดร้ายยิ่งกว่ามาอีกครั้ง

ดูเหมือนคำพูดของฉันแสดงความจริงจังด้วยตัวมันเอง ทหารนายนั้นติดต่อไปยังหน่วยบัญชาการ ฉันรู้ดีว่าการออกนอกเส้นทางเป็นเรื่องที่ต้องได้รับอนุญาตหลายขั้นตอน หากเป็นในภาวะปกติฉันไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้แน่นอน ฉันคงรีบกลับไปยังอันดินและหนีห่างจากพวกเมเซียแต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป

ฉันอยากบอกลา บอกลาชายคนรัก...บอกลาชายผู้เคยจะเป็นผู้ครอบครองหอกสีดำ ชายผู้เคยถูกฝึกให้เป็นผู้ครอบครองออกดาเงีย

“พลโทครับ...” คนพูดทำเสียงขึงขังหลังจากติดต่อกับหลายที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันมองใบหน้าของคนพูดที่ดูเหมือนจะมีสีหน้าโล่งอก “ท่านได้รับอนุญาตให้ไปที่เยรูได้ครับ มีคำสั่งให้ใช้เรือที่ท่าทิศเหนือพาท่านไปที่นั่น”

“พาฉันไปที่เครื่องบินของอันดิน” ฉันพูดสั้นและห้วน ทำให้สีหน้าของคู่สนทนาดูหนักใจอีกครั้ง

“แต่ท่านไม่ได้รับอนุญาตให้นำเครื่องบินไปลงจอดที่เยรูนะครับ” เขาพยายามอธิบาย

“ฉันมีของที่ต้องเอาไปที่เยรู และมันอยู่บนเครื่องบินนั่น” ฉันบอกจุดประสงค์ของตัวเอง นายทหารนั้นทำท่าคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบกลับมา

“ถ้าอย่างนั้นเดียวเราจะส่งคนไปนำของนั้นมาให้ท่าน ส่วนท่าน

ไปรอที่ท่าเรือทางเหนือก่อนเลยดีกว่าครับ ถ้าเป็นอย่างนั้นน่าจะไม่มีปัญหาอะไร” เขาพูดแล้วทำท่าโล่งอกที่ฉันไม่ก่อปัญหามากกว่าเดิม “ว่าแต่ของนั้นคืออะไรครับ”

ครั้งนี้ฉันยิ้ม...ก่อนจะตอบคำถามนั้น และเมื่อฉันเอ่ยปากบอกออกไป คนฟังก็เลิกคิ้วสูง แต่ไม่ได้ถามอะไรมากมายนัก เขาไม่ถามฉันถึงดอกเบญจมาศและก้อนไผ่หอม ไม่ถามว่าฉันนำดอกไม้เหล่านั้นมาด้วยเหตุใด เพราะถึงจะเป็นนายทหารยศไหนๆ ก็รู้ว่าดอกเบญจมาศนั้น สำหรับทหารที่ผ่านการฝึกจากเยรู...

...หมายถึงเพื่อนที่จากไป

เรือสีขาวและนายทหารพร้อมอาวุธพาฉันมุ่งหน้าไปยังเยรู

ที่อยู่ทางตะวันออก ระยะทางประมาณสามสิบไมล์ทะเล เรือที่ใช้เป็นเรือขนาดกลาง ปกติเป็นเรือลำเลียงกำลังพลจากเยรูมาที่ซาเลม และรับกำลังพลที่เสร็จสิ้นหน้าที่กลับไปยังที่ตั้ง

วันนี้ท้องฟ้าปลอดโปร่ง แสงแดดจ้าส่องลงมากกระพริบเกลียวคลื่น ฉันเดินออกไปหน้าลำเรือแล้วทิ้งตัวลงนั่งที่หัวเรือ น้ำยังไม่เชื่อมฉันกับอาร์เธอร์เข้าด้วยกัน สายลมที่ไล่ไปตามเส้นผมเจือกลิ่นเกลือ ฉันนั่งหลับตาแล้วจ้องมองไปด้านหน้า นกนางนวลฝูงหนึ่งร่อนกลาอยู่บนท้องฟ้า ฉันได้แต่ภาวนาว่าไม่ให้พวกมันเข้าใกล้ซาเลมมากนัก เพราะหากถูกล้ำหวังจะสร้างรัง...พวกมันคงต้องตาย

ระยะทางระหว่างซาเลมไปยังเยรูนั้นไม่ได้กินเวลาอะไรมากมายนัก รวดยี่สิบนาทิล่วงออกเรือฉันก็มองเห็นเยรู เกาะลอยยกตัวสูงจากผิวทะเลนับร้อยเมตรอยู่เบื้องหน้า ถึงจะไม่สามารถมองเห็นอาคารและสิ่งก่อสร้างที่อยู่บนนั้น ฉันก็จำได้ดีว่าพวกมันมีสี่เท่า

เมื่อเห็นเยรูอยู่เบื้องหน้า ฉันรีบเดินไปที่ห้องบังคับการเรือ และที่

รถต้อนรับอยู่คือปลายกระบะบกปิ่นที่จ่อมาทางฉันทันทีเมื่อเข้าไปด้านใน

“มีอะไรรีพลโท” คนขับเรือถามออกมาขณะปลายกระบะบกปิ่นของทหารอีกสองนายยังจ่อมา

“วนเรือไปทางใต้” ฉันสั่ง

“แต่ถ้าจะขึ้นไปบนเขารูต้องใช้ทางเข้าฝั่งตะวันตกนะครับ” นายทหารที่กำลังบังคับเรือว่า

“ฉันไม่ได้จะขึ้นไปบนเขารู ฉันจะไปที่ฐานค้ำทางทิศใต้” ฉันเสียงเข้ม

“แต่ที่นั่นไม่มีอะไร” นายทหารคนเดิมยังแย้ง

“มันขึ้นอยู่กับใคร ที่จะรู้ว่าที่ไหนมีอะไร...หรือไม่มีอะไร” ฉันเริ่มเสียงเซียว เพราะไม่พอใจที่คนอื่นพูดถึงจุดที่ฉันต้องการดำลงไปว่าไม่มีอะไร

“แต่...” เขาอ้าอึ้ง

“ดูนี่...ฉันไม่ได้มีระเบิด ไม่ได้มีอะไรที่จะทำอันตรายเขารูได้...” ฉันผายมือสองข้างให้ดูขณะสะพายอาร์เธอร์ไว้ด้านหลัง “และฉันคิดว่าจะไม่มีใครโง่พอจะสร้างเรื่องแถวนี้ เพราะหากเกิดอะไรขึ้น คนคนนั้นไม่มีทางหนีออกจากข่ายไฟฟ้าที่ล้อมรอบเขารูและซาเลมเอาไว้ได้แน่นอน” ถึงแม้ฉันจะพูดขนาดนั้น นายทหารตรงหน้าก็ดูจะไม่หายสงสัยง่ายๆ เขามองอาร์เธอร์ พลังของหอกวิญญูณคงทำให้เขาเป็นกังวล

“ฉันอยากไปบอกลาเพื่อน เพื่อนฉันตายที่นั่น พร้อมกับกองร้อยสามสิบแปด” ฉันตัดสินใจบอกความจริงออกไป และดูเหมือนว่ามันจะทำให้เรื่องง่ายขึ้น

“เข้าใจแล้วครับท่านนายพล ผมได้ยินเรื่องคราวนั้นมาบ้าง” เขารับคำแล้วเบนเรือออกทางขวา พาฉันไปยังจุดหมายที่ต้องการ

“จ่า...ช่วยหยิบชุดดำน้ำกับเฮมที่อยู่ท้ายเรือมาหน่อย” ฉันหันไป

บอกทหารที่กำลังจ่อปืนมาทางฉัน เขาหันซ้ายหันขวา สุดท้ายทั้งหมดก็
ลดปืนลงแล้วจัดการเรื่องชุดดำน้ำมาให้ ซึ่งโดยปกติแล้ว เรือทุกลำของ
ชาเลมมีชุดดำน้ำสำรองไว้

ชุดดำน้ำสีเทาที่ฉันนำมาสวมนั้นไม่สามารถดำลงไปได้ลึกมากนัก
เต็มทีก็สีห้ำห้อยเมตร แต่แค่นั้นก็เพียงพอ เพราะจุดหมายของฉันลึกลง
ไปเพียงห้าสิบเมตรเท่านั้น

เรือจอดอยู่ห่างจากส่วนที่เป็นฐานค่ายันเยรพอสสมควร เนื่องจาก
ป้องกันคลื่นซัดเข้ากระแทกกับสิ่งก่อสร้างบริเวณนั้น ส่วนที่ค่ายันทั้งเยร
และชาเลมลึกลงไปจนถึงพื้นสมุทร ทะเลในเขตนี้ลึกเพียงสีห้ำห้อยเมตร
แต่ถึงจะลึกเพียงเท่านั้น การสร้างสถานที่ทั้งสองนี้ขึ้นมาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะ
คาดคิดว่าการกำลังของมนุษย์สามารถทำได้

อาร์เธอร์ถูกสะพานายอยู่บนหลัง ก้อนไหมพรมสีแดงใส่ไว้ในที่เก็บ
ของตรงเอว ฉันสวมเฮมแล้วก้มลงหยิบช่อดอกเบญจมาศที่อยู่บนพื้น
คลื่นลมปกติ ทะเลราบเรียบ สายลมไม่สัมผัสผิวกายเพราะชุดที่สวมใส่
ช่วยป้องกันไว้ ฉันปรับลมหายใจอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็ทิ้งตัวลงสู่ท้อง
น้ำ...

สำหรับยาวและโครงเหล็กสานกันไปมาราวกับสร้างมาเพื่อ
กันและกัน แสงอาทิตย์กลายเป็นสีฟ้าเมื่อมองจากใต้ท้องน้ำ ฟองอากาศ
จากการหายใจผุดขึ้นช้าๆ ฉันว่ายเข้าไปยังส่วนที่เป็นโครงเหล็กรายรอบ
เสาเหล็กขนาดยักษ์จำนวนนับไม่ถ้วน

ช้า...ฉันดำลึกลงไปช้าๆ

แสงสว่างลดความเข้มโดยแปรผกผันกับความลึก วิหุสือสารถูก
ปิดเพื่อตัดการรบกวน ดอกเบญจมาศที่อยู่ในมือซ้ายยังคงรูปร่างเป็นช่อ
เหมือนที่มันเคยเป็น

“เธอ...เธอมาบอกลาโนแอลซะใหม่ ตัดสินใจแล้วสินะ” อาร์เธอร์ พุดเบาราวกระซิบ “ถึงยังงั้นก็เชื่อในตัวเธอ” เขาย้ำ ก่อนจะเงยบхайไป ปล่อยให้ช่วงเวลาที่เหลือได้น้ำเป็นเวลาของฉัน ปล่อยให้ฉันอยู่กับตัวเอง ให้ฉันอยู่กับเงาของอดีตอีกครั้ง และ...ปล่อยให้ฉันได้บอกลาคนรักที่ตายไปเพียงลำพัง

ท้องน้ำเงียบสงบ เหลือเพียงเสียงลมหายใจและหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะ ภาพเก่าๆ รวากับกำลังจะกลับมาอีกครั้ง ใบหน้าของผู้ชายที่ฉันเคยรักและยังรักรวากับเงาอยู่ในกระแสน้ำ ภาพของโนแอล เสียงของโนแอล อ้อมกอดของชายคนรักรวากับกำลังโอบล้อมร่างกายจากทุกทิศทาง

ฉันสัมผัสผิวเสาเหล็กที่ค้ำยันเยรู เสาจำนวนนับไม่ถ้วนปักอยู่ในน้ำทั้งแนวตั้ง เชียง และแนวระนาบ ฉันดำลงสู่ความลึกไม่มากนัก แสงสว่างจากด้านบนยังคงส่องถึง ฉันว่ายลอดไปตามช่องว่างระหว่างคานและเสาเหล็ก และเมื่อผ่านไปตามเส้นทางนั้น มันทำให้ฉันนึกถึงโนแอล

ลึกลงไปอีกราวห้าสิบเมตรฉันก็มาถึงจุดหมาย ที่นี่ไม่มีอะไรมากมายนัก มันเป็นส่วนหนึ่งของท่อขนาดใหญ่ที่ปลายเปิดกว้าง ที่ซึ่งฉันกับโนแอลเคยใช้หลบจากความวุ่นวายทางด้านบนเป็นประจำ พวกเราที่นี่บ่อยครั้ง...ก่อนที่โนแอลจะจากโลกนี้ไป

ชื่อของโนแอลสลักอยู่บนผนังหินด้านบนเยรูเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ผู้จากไป แต่นั่น...ก็เป็นเพียงแค่ตัวอักษร ฉันไม่มีความรู้สึกที่โนแอลอยู่ตรงนั้นแม้แต่น้อย แต่ที่นี่...ท้องน้ำตรงนี้ ฉันมองเห็นภาพของโนแอล มองเห็นภาพความทรงจำของพวกเขา แสงอาทิตย์สีฟ้าสาดส่องใต้ท้องน้ำ ความทรงจำ ความรัก และความอาลัยเกาะกุมจิตใจ ฉันหยิบม้วนใหม่พรมออกจากช่องเก็บของที่เียว หลังจากนั้นจึงคลายมือที่กำมันไว้นั่นค่อยๆ ปล่อยให้เส้นไหมพรมแผ่กระจายไปในท้องน้ำ

ทำแบบที่โนแอลเคยทำให้ฉันดู เมื่อครั้งเขายังมอบรอยยิ้มและกำลังใจให้ฉัน...

ไหมพรมสีแดง ของที่ราคาแพงมากในยุคนี้แผ่ขยายกระจายไปในท้องน้ำ ถึงแม้อาร์เธอร์จะนั่งเจ็บ แต่ฉันรู้ว่าเขาช่วยบังคับกระแสน้ำให้ขยับตัวเบาๆ พาไหมพรมเส้นยาวให้พลิ้วไหว

ฉันดำตรงไปยังด้านในของท่อขนาดใหญ่ตรงหน้า หลังจากนั้นก็วางช่อดอกเบญจมาศสีขาวไว้ที่นั่น น้ำตาเอ่อออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ ฉันสูดหายใจยาวขณะมองผ่านม่านน้ำตาที่พราวเลื่อน มือขวาสัมผัสไปตามผนังท่อ เสียงหัวเราะของโนแอลราวกับก้องอยู่ที่นั่น เสียงของเขาราวกับดังอยู่ในวิทยุสื่อสาร แต่ในเมื่อฉันตัดสินใจแล้ว ตัดสินใจที่จะจัดการกับประตูลูซิเฟอร์ด้วยวิธีของฉัน คราวนี้ฉันจำใจต้องเอย์ค่าลา เพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองจะได้มีโอกาสมาที่นี่อีกหรือไม่

“โนแอล...” ฉันกระซิบ “ฉันจะจดจำช่วงเวลาที่เรามีความสุขเหมือนที่นายเคยบอกเอาไว้ ฉันจะจำ...ไม่ลืม” ฉันพูดพร้อมนึกถึงคำพูดที่ว่า...

“โนแอล...ฉันไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้กลับมาไหม รอฉันหน่อยนะ รอฉันก่อน ขอให้ฉันจัดการเรื่องต่างๆ เรียบร้อย ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ฉันจะมาที่นี่พร้อมดอกเบญจมาศที่นายชอบ”

ฉันพูดอยู่คนเดียวแล้วหันกลับไปมองไหมพรมที่สยายกระจายไปในท้องน้ำ ดูเหมือนอาร์เธอร์จะพยายามช่วยฉันเจ็บๆ เขาบังคับกระแสน้ำทำให้เส้นไหมเหล่านั้นกระจายตัวคล้ายรูปดอกไม้ รอยยิ้มปรากฏที่ริมฝีปากของฉัน พร้อมกับคำขอบคุณ

“อาร์เธอร์...ขอบคุณ”

เขาไม่ตอบกลับ เพียงแค่บังคับสายน้ำให้ไหลผ่านเบาๆ ราวกับจะย่ำว่า เขาเคยสัญญาแล้วว่าเราจะเคียงข้างฉันตราบนานวันที่ประตูลูซิเฟอร์

ปิดลงตลอดกาล

ฉันคู่ตัวลงแล้วกดเข้าอยู่กลางท้องน้ำ ปิดตาลง ปล่อยให้เวลา และสิ่งรอบตัวเคลื่อนผ่าน ความคิดถึงยังไม่ปล่อยให้ตัวฉันกลับขึ้นไปสู่น้ำด้านบน ความเจ็บเท่านั้นที่ล้อมรอบกาย เพื่อ...ละเมอ...ตื่น...วนเวียนไปมา จริงๆ แล้วฉันไม่ได้เข้มแข็ง จริงๆ แล้วฉันไม่ได้อยากเป็น ลอสส์ชายด์ จริงๆ แล้วฉันไม่อยากจะรับรู้เรื่องราวทั้งหมดทั้งมวล

แต่เมื่อรับรู้แล้ว เมื่อฉันคือลอสส์ชายด์ ไม่มีที่ให้ฉันถอยหลัง เวลาที่กำลังจะหมดลงของโลกนี้ไม่มีที่ให้ฉันถอยหนี ผู้สร้างฉันขึ้นมากำลังจะปล่อยหายนะครั้งสุดท้ายเพื่อกวาดล้างมนุษย์อีกครั้ง กวาดล้างให้สิ้นซาก...ความตายจะสยายปีกสู่ท้องฟ้า

เวลาขยับตัว สายน้ำเคลื่อนผ่าน แต่ฉันยังคู่ตัวกดเข้าอยู่เช่นเดิม ฉันกำลังนึกถึงโนแอล กำลังคิดถึงวันคืนที่เคยมีความสุข คิดถึงวันเก่าๆ ที่เคยมีบนเยรู เป็นไปได้มากกว่าคือการบอกลาครั้งสุดท้าย โอกาสที่จะกลับมาซึ่งที่ตรงนี้อีกครั้งมีน้อยถึงน้อยที่สุด

“อาร์เธอร์...ขอฉันอยู่แบบนี้สักพักนะ ขอฉันอยู่แบบนี้สักพัก” ฉันพูดขณะยังหลับตากอดเข้า อาร์เธอร์ไม่ตอบอะไร เพียงแค่ขยับมวนน้ำรอบๆ ให้รู้สึกว่ามีเขาอยู่รอบตัว มวนน้ำโอบกอดและปลอบประโลม ฉันทิ้งทุกสิ่งไว้เบื้องบน ทิ้งตัวดำดิ่งอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง...นานนับชั่วโมง

เราหลีกเลี่ยงทุกสิ่งได้เสมอ เพียงแต่เราไม่สามารถหนีได้ตลอดไป ในที่สุดฉันก็ลืมตาแล้วคลายมือที่โอบรอบเข้าทั้งสองข้างของตัวเอง หันมองไปยังจุดที่เคยมีความทรงจำทาบทับ แล้วสุดท้าย...ก็หันหลังแล้วทิ้งอดีตไว้ที่นั่น ถ้าเป็นไปได้ สักวันฉันจะเล่าเรื่องพวกนี้ให้คนอื่นๆ นอกจากอาร์เธอร์ฟัง...ถ้าเป็นไปได้

“โนแอล ฉันไปก่อนนะ” ฉันพูดเบาๆ แล้วกุมอาร์เธอร์ไว้ด้วย

มือขวา ท่อน้ำยังเจียบสนิท แสงจากดวงอาทิตย์ที่ส่องลงมาวูบไหว ฉัน
แหงนหน้าขึ้นมองบนผิวน้ำ หลังจากนั้นเอื้อมมือขวาสัมผัสสัมผัสเปิดระบบ
สื่อสาร สุดท้ายก็ส่งเสียงพูดออกไป

“พลโทเทเรซ่า ออสบอร์น เรียกผิวน้ำ...กำลังจะกลับสู่ผิวน้ำ
เตรียมการกลับสู่ชาเลม”

ไม่นานนักเสียงตอบรับคำสั่งก็ถูกส่งลงมา ฉันไม่วายหันกลับไป
มองอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้นั้นฉันตัดสินใจแล้วว่ายกกลับขึ้นสู่ผิวน้ำได้อย่างมั่นคง
หลังกลับจากที่นี่ไปยังเดสทินี่ ฉันคงต้องคุยกับออส อิงกริด และลูกเรือ
ของอิจิส ต้องพูดกับคนพวกนั้นถึงแม้พวกเขาจะไม่อยากพูดหรือเห็นหน้า
ฉันก็ตาม

ฉันขึ้นสู่ผิวน้ำที่เรือของชาเลมลอยลำคอยอยู่ คนขับหัน
หัวเรือมุ่งหน้ากลับสู่ชาเลมที่มีปราสาทเซเลสก้าตั้งเด่น เรือใช้เวลาแล่นผ่าน
เกลียวคลื่นเล็กๆ ไม่นานนัก และที่รอฉันอยู่ที่นั่นก็คือนายทหารคนเดิม
กับรยยนต์คันเดิมเช่นกัน ในมือของเขามีเสื้อชุดหนึ่งพับเอาไว้ เมื่อฉันขึ้น
จากเรือ...เขาก็ยื่นเสื้อผ้านั้นมาให้

“นี่ครับพลโท เราเตรียมไว้ตั้งแต่มีรายงานเข้ามาว่าคุณลงไป
ทะเล”

ฉันมองแล้วรับเสื้อผ้านั้นมา ห้องสำหรับเปลี่ยนชุดอยู่ไม่ไกล หลัง
จากฉันจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองแล้ว...ก็เดินออกมากล่าวคำขอบคุณ

“ขอบคุณมากพันตรี”

คู่สนทนารับคำขอบคุณนั้นแล้วเดินไปเปิดประตูรถคันเดิม ฉัน
เข้าไปนั่งด้านในโดยใช้เวลาไม่มากนัก และเมื่อประตูปิดลง รถก็เคลื่อน
ตัวมุ่งหน้าสู่สนามบินเพื่อส่งฉันขึ้นเครื่องเจ็ตกลับไปยังเรือเดสทินี่ กลับ
ไปรับผิดชอบงานสำคัญที่สุดในชีวิต กลับไปสู่การตัดสินใจที่ยากเย็น

....และกลับไปบอกความจริงกับพวกเพื่อนๆ ของฉัน

เครื่องเจ็ตทะยานออกจากอากาศยานแห่งชาเลม เราพุ่งขึ้น
เหนือชั้นเมฆในเวลาไม่นานนัก นักบินทำหน้าที่ของตัวเองได้เป็นอย่างดี
เครื่องบินมุ่งหน้าลงสู่ทิศใต้ที่เรือเดสทินีลอยลำอยู่ และเมื่อเวลาผ่านไป
อย่างที่ผมันควรจะเป็น...ฉันก็กลับถึงเรือเดสทินีในที่สุด

“ผบ. คะ เป็นยังไงบ้างคะ” เรเชลกับเครสมารอรับฉันหลังจาก
เครื่องบินลงจอดลงบนรันเวย์ของเดสทินี

“ตอนนี้พวกนั้นยังรอดตายไปอีกสักพัก แต่ยังวางใจอะไรไม่ได้
เพราะดูเหมือนยังมีเมเชียบางคนที่ไม่ค่อยชอบใจเรื่องนี้สักเท่าไร” ฉัน
ตอบหลังจากกระโดดลงจากบันไดเหล็กที่เทียบอยู่ข้างเครื่องบินซึ่ง
จอดสนิท

“ดูที่ท่านคาดไว้จะเป็นเรื่องจริงนะครับ ผบ.” ลุงเครสพูดขึ้น
ด้วยสีหน้าจริงจัง

“ได้ผลวิจัยวัสดุของประตูดิโอโรออนแล้วรี” ฉันคิดว่าไม่น่ามีเรื่อง
อื่นนอกจากเรื่องนี้

“ใช่ครับ วัสดุที่สร้างประตูดิโอโรออนเป็นไทเทเนียม และน่าจะเป็น
ไทเทเนียมที่มีบนโลกนี้” คำตอบของลุงเครสทำให้ทุกอย่างเริ่มชัดเจน...
คำตอบเรื่องของชาวไพรม์

“เราจะทำยังไงต่อกันดีคะ” เรเชลถามด้วยใบหน้าเป็นกังวล

“ก็เดินหน้าต่อไป ที่สำคัญเราต้องการกุญแจ เราต้องการหอก
เล่มที่สี่ที่น่าจะเป็นกุญแจขับเคลื่อนประตูดิสนิเฟอร์ หอกวิญญาณที่จารึก
บอกไว้ว่าวิญญาณที่สิงอยู่ในนั่นคือชาวไพรม์” ฉันพูดขณะเลื่อนสายตา
มองไปยังท้องทะเลที่วันนี้มีคลื่นแรงพอสมควร

“ฉันจัดการให้คะ ฉันจะเจรจากับคนของโนมที่เราจับมาได้เองคะ

ผม.” เรเซลรับคำ

“ขอบใจ แล้วคนอื่นเป็นยังไงบ้าง” ฉันทถามต่อ เรเซลทำหน้าที่นั่งอยู่
ครู่หนึ่งแล้วเลิกคิ้วสูง

“หมายถึงพวกลูกเรือของอิจิสนะหรือคะ”

“ใช่...พวกนั้นเป็นยังไงบ้าง”

“เราก็กบบริเวณไว้ในส่วนท้ายเรือค่ะ” เรเซลรายงานก่อนจะใช้มือ
ขยับแว่นตา

“ถ้าอย่างนั้นฉันไปคุยกับพวกเขาเอง มีหลายเรื่องที่ต้องคุยกับคน
พวกนั้น” ฉันทพูดจบก็ออกมาง่วนหน้าสู่ส่วนที่ใช้กักบริเวณพวกอิงกริตกับออส
ซึ่งต้องใช้เวลาเดินพอสมควร แต่ช่วงเวลาที่มียู่นั้นน่าจะดีสำหรับฉันใน
การสรรหาคำพูดเพื่ออธิบายให้คนพวกนั้นเข้าใจ

ฉันคิดว่าพวกเขาคงมีความรู้สึกไม่ดีต่อฉันที่หลอกลวงมาตลอด
น่าจะรู้สึกว่าเป็นหุ่นเชิดที่เดินไปตามเกมแห่งอำนาจ ยังมีหลายอย่าง
ที่พวกเขาไม่รู้ ทั้งเรื่องของไพรม์ที่เป็นผู้สร้างเราขึ้นมา ทั้งเรื่องของเมเซีย
และคำสั่งฆ่า และที่สำคัญ...พวกเขาไม่รู้ว่แท้จริงแล้วอีกด้านของประตูลี้
มิติมีอะไรทดสอบสามัญสำนึกของเราอยู่

ความคิดที่วนเวียนทำให้ฉันมาถึงหน้าประตูเขตกักบริเวณ
อย่างไม่รู้ตัว ทหารสามนายที่เฝ้าอยู่ลุกขึ้นยืนทำความเคารพ พวกเขา
ถามว่าจะให้เปิดประตูเลยหรือไม่ ซึ่งฉันยกมือปฏิเสธ

“ยังไม่ต้อง เดี่ยวฉันเดินเข้าไปเอง” ฉันว่าอย่างนั้น และทหาร
ทั้งสามนายก็ถอยออกจากประตูนั้น ฉันยืนนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ เตรียมใจและ
คำอธิบายหลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่าง เพราะสิ่งที่รอฉันอยู่หลังประตูบาน
นี้ไม่น่าจะเหลือคำว่าเชื่อใจ น่าจะมีคำถามมากมายพุ่งมาจากอิงกริต และ
มีสายตาตั้งคำถามของออส

แต่ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ต้องเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ พวกเขาต้อง
รู้ความจริงว่าคนของเมเซียกระจายอยู่ทั่วไป ถึงพวกนั้นจะไม่รับฟัง
หรือไม่อยากรับฟัง...ยังงั้นฉันก็ต้องยื่นกรานให้พวกเขารับรู้ให้ได้

และในที่สุดฉันก็ตั้งใจผลักประตูบานตรงหน้าเข้าสู่ด้านใน เตรียม
ใจพร้อมรับทุกสิ่งที่จะโถมเข้ามา และคำแรกที่ฉันได้ยินเมื่อเปิดประตู
บานนั้นคือเสียงของอิงกริตที่ไวยวายดังลั่น

“เจ้าแวนนอร์ดัน! นี่มันไฟฟ้าอะไร...ขณะอยู่คนเดียวมาสวมตารวด
แบบนี้มันต้องเล่นโกงแล้ว! นี่แกโกงใช่ไหม!”

อิงกริตส่งเสียงดังพร้อมกับลุกขึ้นยืนแล้วฟาดซิกฟรีดลงบนโต๊ะ
ซึ่งมีนอร์ดัน คนของโนม เวจ และคาเรน นั่งล้อมวงกันอยู่